

novoměstský kurýr

9/2012

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY - FOTOGRAFIE

Dny evropského dědictví - pohled na novoměstské náměstí ze zámecké věže. Foto JB.

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO
DEMOKRATICKÉ ZŘÍZENÍ
STÁŘÍ VERSUS MLÁDÍ
SKALPEL NA PRODEJ?
REGISTRAČNÍ POKLADNY OPĚT NA SCĚNĚ
KALOUSEK MUSÍ OKAMŽITĚ ŘEŠIT DRAMATICKÝ PROPAD...
REGISTRAČNÍ POKLADNY? PROČ NE!
FILOZOFIE REGISTRAČNÍCH POKLADEN
REGISTRAČNÍ POKLADNY MAJÍ DO STÁTNÍ POKLADNY ZNOVU ...
PRODEJ LIHOVIN LETOS BRZDÍ DAŇ A ČERNÝ TRH, STĚŽUJÍ SI VÝROBCI

STÁT NIC NEDĚLAL, KALOUSEK, HEGER A POLICIE ZASPALI - A FEST
SEDMNÁCT MRTVÝCH COBY VÝSTUPNÍ KONTROLA KVALITY ALKOHOLU
PADĚLÁ ALKOHOL Z LIHU A SAVA
VÁŽENÍ,
KAŽDÝ DEN JSME TROCHU STARŠÍ...
VELKÁ CHOLESTEROLOVÁ LEŽ
HANÁKOVÁ USTOUPILA
KRIZE V NÁRODNÍM DIVADLE
NEJEN STÁTNÍ OPERA V PRAZE NA ROZCESTÍ (na pokračování).

www.novomestskykuryr.info

Obnovení smlouvy s partnerským městem Duszniki-Zdrój. Foto JB.

Koncert country kapely Pěna. Foto JB.

ÚVODNÍ SLOVO

- Švýcarsko chce koupit 22 Gripenů – tak vida, i neutrální stát musí myslet na bezpečnost – ale jak je vidět, tak si to nemusí najmout jako my a potom se handrkovat, zda to není moc drahé. A vůbec – my jsme (možná) v trochu nebezpečnější poloze v Evropě, Švýcarsko má plochu 42,2 tis. km², naše plocha je 78,8 tis. km² a musí nám stačit 14, kolik Gripenů je vlastně potřeba pro tu správnou ochranu? A co je výhodnější – náš pronájem nebo Švýcarská koupě?

- policejní prezident Lessy byl odvolán (bylo proti němu zahájeno trestní stíhání)

- místo Lessyho byl ihned jmenován plukovník Červíček – realizace a rychlost celé akce výměny policejního prezidenta vyvolala silné diskuse o „politickém zadání“

- kritikou nešetřil ani prezident Klaus

- prezident Klaus se vyjádřil, že zvyšování daní považuje za blbost – to asi vyvolalo aktivitu šesti poslanců ODS v čele s Petrem Tluchořem, kteří se postavili proti schválení balíčku ve kterém je zvýšení obou DPH o jedno procento

- premiér Nečas vyhlásil spojení hlasování o balíčku s důvěrou vládě a tak se situace komplikuje - ale zase to bude asi obvyklá fraška s dobrým koncem pro vládu a poslance – přece se nepřipraví o tučné výdělky

- v Česku vypukla „metanolová aféra“ – postupně se začaly objevovat otravy metanolem z levného pančovaného alkoholu

- ministr zdravotnictví vyhlásil „prohibici“ pro alkohol nad 20%, počet mrtvých stále narůstá

- vláda vymýšlí jak uvolnit zablokovaný alkohol, protože všichni – stát, výrobci i obchodníci přicházejí denně o značné peníze, kromě toho, národ se chce napít

- metanolová aféra vytlačila z médií všechny ostatní kauzy

- ministryně kultury odvolala ředitele Národního divadla, když měla vysvětlit proč, nedokázala to jasně vysvětlit

- ve světě už jsme skoro nejlepší alkoholici

- Švédové nechtějí slevit za pronájem Gripenů podle našich představ

- ceny ropy ve světě klesají, k našim prodejcům se zřejmě tato zpráva nedostala

K politické situaci se tentokrát nebudu vyjadřovat, doufám, že co největší množství rozumných voličů posoudí výkony těch, co nám vládou a u voleb to rozhodnou ve prospěch co nejvíce občanů této země. Jsou to sice komunální volby (kraje) ale i do senátu. Určitě výsledek vládních stran, pokud bude přesvědčivě negativní, by mohl ovlivnit dobu vládnutí této garnitury, tj. vyvolat pád vlády. A nová vláda by určitě nebyla horší než tato, naopak věřím, že by mohla ještě mnohé zachránit ve prospěch posílení citlivé sociální politiky ale i ve prospěch poklesu zadlužení naší republiky.

Výběr článků jsem tentokrát zaměřil na registrační pokladny, alkoholový průšvih a také na něco k odlehčení.

Registrační pokladny jsou poměrně dlouhodobé téma, dokonce už byl schválen zákon na jeho zavedení. Právce ještě ve fázi než vešel zákon v platnost se přičinila o jeho zablokování. Byl to konkrétně tehdejší ministr Martin Říman. Dnes, kupodivu zase právce přichází s myšlenkou, že by na tom něco mohlo být a že by to mohlo získat miliardy do

státního rozpočtu. Tehdy to byla snaha neomezovat především drobnější podnikatele, dnes už to zřejmě nevádí.

A jsme u té kouzelné „neviditelné ruky trhu“, která má vše zázračně zařídít. Bohužel neumí zařídít poctivost lidí, kteří chtějí co nejrychleji a za každou cenu zbohatnout.

Jistě to znáte, tu otázku: „chcete na to lísteček?“. A my ho většinou nechceme, protože tušíme, že to pro nás bude možná lacinější (zde jde především o řemeslné služby všeho druhu). No a stát přijde o daň z příjmu.

Myslím si, že poctivce z lidí registrační pokladny neudělají. Ale komplikace pro podvádění by to určitě byla.

Podívejte se na článek v letošním červnovém „Novoměstském kurýru“ s názvem „Jak to dělají na Tchaj-Wanu“. Proč se u nás pořád hledá „vlastní řešení“. Poučme se jinde třeba právě na Tchaj-Wanu. Anebo vlastně někdo nechce věci ve skutečnosti řešit? A když už řešit tak nechat alespoň vždy skulinu pro zloděje a podvodníky?

Na tomhle tvrzení asi něco bude.

Pokud jde o metanolovou aféru, je to podobné. Už v roce 1999 udělala Jana Lorencová v televizi reportáž, kde naplno odhalila podvody s pančovaným alkoholem. A co s tím udělaly od té doby vládní garnitury? Nic. A teď najednou málem plná prohibice, poctiví výrobci ať si pomohou, jak chtějí. A zvýšení spotřební daně? Ano, to se udělalo a zase: ta neviditelná ruka trhu – pomohla si jinak, ale také pomohla řadě lidí do hrobu.

Opravdu si pravicoví lídři myslí, že se dá žít bez jakékoli regulace? Myslí si to i teď?

A tak se můžeme obávat, že v brzké době se nám začnou zadírat auta, které dostanou do nádrže pančovanou naftu nebo benzín. Kalousek spotřební daň nesníží. A co si vymyslí neřízená neviditelná ruka trhu zítra? Budou se snad pančovat i léky? U potravin se to už asi také dělá ve velkém.

Ale on nám pan prezident Klaus možná vysvětlí, co si o tom myslí.

Přeji vám příjemné čtení.

Jindřich Buchal

DEMOKRATICKÉ ZŘÍZENÍ

Demokratické zřízení doplatí na to, že bude chtít vyhovět všem.

Chudí budou chtít část majetku bohatých a demokracie jim to dá.

Mladí budou chtít práva starých, ženy budou chtít práva mužů, a cizinci budou chtít práva občanů a demokracie jim to dá.

Zločinci budou chtít obsadit veřejné funkce a demokracie jim to umožní.

A až zločinci demokracii nakonec ovládnou, protože zločinci od přírody tíhnou po pozicích moci, vznikne tyranie horší, než dovede nejhorší monarchie nebo oligarchie.

Sokrates.

STÁŘÍ VERSUS MLÁDÍ

Čas letí jako spřežení
Nad kterým práská bič
Člověk se párkrát ožení
A hned je mládí pryč.

Píseň krále Jindřicha VIII. ze hry Šest žen.

V posledních dnech mi neušel incident Bohuslava Sobotky kontra starší uchazeči o prezidentský úřad. Určitě víte, co mám na mysli. Pan Sobotka si trochu nešťastně zažertoval na konto jejich pokročilého věku, nejspíš si neuvědomil, že velikou část voličů jeho strany tvoří právě senioři. Od politika to nebylo počínání příliš obratné, ale o to mi vlastně nejde. Celá ta aféra mi připomněla jakousi rivalitu, která vládne mezi stářími a mládím. Sám se s ní občas setkávám, aniž by to nechalo nějakou stopu v mé duši, ale hlavou mi táhnou myšlenky, to jo. Jak ono to vlastně je?

„Stáří je nepěkná vlastnost. Kolik významných lidí jsem před ním uchránil a nakonec jsem sám do toho vletěl“, říká král Jindřich VIII. ve hře Šest žen na adresu těch, které nechal popravit. Když jsem psal tuhle větu, bylo mi sedmadvacet. Už tenkrát jsem tušil, že stáří není to, nač bych se měl těšit. Římané výstižně nazvali nachýlené stáří slovy *curva senecta*. Ve svých mladých letech jsem sice věděl, že, budu-li mít štěstí, tak se svého vlastního stáří dožiju, ale představa jaké to bude, se mi tehdy nedostavila. Dneska už to vím. A taky vím, že ve svém okolí potkávám dvojí druh mladých lidí: jedni mě zahrnují úctou, kterou abych pochopil, musím si nejdřív uvědomit, kolik že mi to vlastně je, druhí na mě hledí jako na něco, co už nemá na tomto světě co pohledávat.

Jako příklad mi vždycky napadne onen případ Kofola. Když jsme otevřeli Semafor v Dejvicích, řekl jsem si, že by se tam v bufetu měla prodávat Kofola. Byl nápoj mého mládí a tak se mi zdálo, že v divadle, které se honosí svým tradicionalismem, by se to hodilo. V Semaforu se tedy začala prodávat Kofola. Jednoho dne se mi udělal nápad: na závěr sezóny uskutečnit jakousi přehlídku her, které onoho roku vznikly - byly čtyři - a po čtyři dny tohoto malého festivalu zahrnovat diváky drobnými pozornostmi. Nakreslil jsem drobné grafiky, které jsme dali divákům na památku, po představení jsme nabídli zájemcům debatu s účinkujícím, a pak nás taky napadlo požádat firmu Kofola o sponzorský dar - o přestávce nabídnout divákům jménem této firmy sklenici Kofoly zdarma.

Na náš zdvořilý dopis se dostavil do divadla mladý muž, který vlastně ani nevypadal jako pako. Pohovořili jsme, prošel si divadlo, a pak nám napsal stručný e-mail, že radši dá ty Kofoly mateřské školce než nám. A vzkázal nám, ať si požádáme o sponzorování výrobce umělých kloubů. Uvědomil jsem si, že je to vlastně nepřítel. Od těch dob se prodává v Semaforu Coca cola - firma, která nám dodala chladicí zařízení a navíc i finanční podporu. Znovu za ni děkuju.

A Kofole děkuju za to, že mě přiměla se zamyslet nad absurdní situací: na jedné straně se mně dostává ze všech stran poct, jakými zahrnuje slušná společnost různé tvůrce v pokročilejším věku, a tak mám na kontě státní vyznamenání od prezidenta republiky, čestná občanství od starostů, čestné doktoráty od univerzit, síně slávy, Thalii a řadu ji-

ných poct, a na druhé straně setkání s mladým ambiciózním mužem, který toho nejspíš zas až tak moc nedokázal, a ten mi naznačí, že pro něho jsem nula. A ty umělé klouby mě ujistily, že jde o generační rozpor. Prostě mu vadí, že nejsem mlád. A pokročilý věk je mu odpornej. Protože mu však nechci odplácat zlé zlem, přeju tomuto mladému muži, aby se toho hrozného stáří nedožil.

Začal jsem srovnávat své mládí s mládím dnešním a samozřejmě tak, aby to mé z toho vyšlo líp. A musím říct, že nelituju toho, že jsem upínal své zraky k předešlým generacím. Mou inspirací byla dvacátá léta, která jsem v letech padesátých objevoval a hlta. Vzhlízel jsem k Nezvalovi, k Seifertovi, k V+W a kdyby mě některý z nich požádal o basu Kofoly, ochotně byl mu ji přinesl na rameni (auto jsem ještě tehdy neměl) a cestou bych se zajíkal štěstím, že je mi něco takového dovoleno. A tenhle obdiv k předcházející generaci jsem pak vlastně zúročil ve své práci.

Onehdy se ozval mladý sebevědomý muž, který mě vyzval, abych mu přenechal Semafor, včetně loga, za symbolickou jednu korunu a ustanovil ho ředitelem. On že pak dá Semaforu zcela nový ráz, a hned mi poslal na ukázkou divadelní hru své přítelkyně. A všechno to myslel vážně. Zřejmě usoudil, že starý = blbý. Chudák. Netušil že to může být i naopak.

Jiří Suchý, koluje po internetu.

Teď když jsme se naučili létat
v povětří jako ptáci
a potápět se jako ryby,
zbývá už jen jediné.

Naučit se žít na zemi
JAKO LIDÉ.

George Bernard Shaw

SKALPEL NA PRODEJ?

Reformy zdravotnictví této vlády, inspirované ideou „škrty jako historická nutnost“, jsou neetické, ale v jakém smyslu?

Moderní společnost se sice zpupně nazývá společnost vědění, je ale založena na víře víc než společnosti tradiční. Domorodý lovec v amazonském lese si umí vyrobit své šípky, svou sekyru, ví, jak funguje to, co používá, jak vyrobit loďku a jak ji řídit. Ví ze zkušenosti, zda to, co jí, mu prospívá, nebo škodí.

Naopak moderní člověk žije v prostředí, kterému nerozumí, neví, jak funguje letadlo, kterým letí na dovolenou, neví, jak funguje tramvaj, která ho veze domů, neví, zda řidič autobusu, jímž jede na letní tábor jeho syn, byl dobře vyškolen, a neví ani, jestli zrovna není zoufalý nad tím, že mu

Pokračování na následující straně

utekla žena, a neřídí pomateně. Musí racionálně věřit, že vše kolem něj funguje, jak má. Ano, základem moderních

společností je racionální víra v systém (třeba zdravotnický) jako celek, ale v co to vlastně občané demokratických průmyslových společností věří, když věří v systém? Věří, že na všech úrovních systému fungují selektivní mechanismy, které nedovolí, aby letadlo pilotoval člověk, který to neumí, univerzitním profesorem byl nevzdělaný hlupák a naše dítě operoval neschopný lékař.

Přirozeně víme, že systému jako celku nemůžeme racionálně věřit stoprocentně; že existuje korupce, řidičák si někdy lze koupit a člena výběrové komise podplatit, vydírat nebo svést

Samozřejmě že to víme, ale přesto jezdíme autobusy, studujeme na univerzitách, svěřujeme se do rukou lékařů. A jíme potravinové výrobky zakoupené v samoobsluhách, i když jsme v novinách četli o přelepování obalů prošlých potravin atd. Součástí naší racionální víry je totiž i přesvědčení, že neschopní aktéři systému z něj budou vytlačeni a že jejich nevhodnost je jen přechodnou a omezenou dysfunkcí. K té víře patří také rituály, především moderní „pálení čarodějnic“ neboli „vynášení“ nevhodných a zkorumpovaných jedinců

ze systému, aby důvěra v něj jako celek byla obnovena. Něco takového se děje dnes před našima očima pod heslem „boj proti korupci“.

Tato racionální víra v systém, založená na argumentech, zkušenostech a kontrolních instancích, je nejdůležitějším předpokladem jeho fungování. Věřit v systém se učíme od dětství, škola v nás pěstuje především obdiv ke kompetenci a smysl pro povinnost. Kvalita společnosti je tím větší, čím více je víra v systém ve shodě s našimi zkušenostmi; když ne, krize společnosti jako celku je nevyhnutelná. Musí být pak obnovena revolučně nebo alespoň radikální změnou, po níž lidé začnou volat. Jádrem racionální víry v systém je přesvědčení, že se lidé chovají eticky, že respektují normy, které zaručují, že v systému na žádné pozici nejsou lidé nevhodní.

Dát lidem možnost volit si za peníze, kdo je bude operovat, podkopává radikálně naši racionální víru ve fungování systému jako celku, a je proto v rozporu s etikou moderní společnosti. Pacient přece nemůže vědět, kdo je v systému nejlépe vhodný k výkonu operace, kterou potřebuje.

O tom musí rozhodnout kompetentní instance v rámci „nemocničního systému“. Bez víry v jejich profesionální etiku se lidé začnou v systému chovat neracionálně, začnou věřit informacím zvnějšku, různým pověrám a pověstem.

Lékařské výkony a vzdělání jsou standardizované všude v západním světě, všichni se učí totéž a všichni dosahují v systému pozic, maximalizujících jejich užitek pro celek systému. Přirozeně, lidé jsou omylní, ale omyly jsou napravné.

Připlatit si desítky tisíc a moci si tak vybrat operujícího lékaře podkopává racionální víru v systém jako celek, je to proto něco zcela jiného než připlatit si za lepší nemocniční pokoj či stravu. Představme si matku, která takové možnosti nevyužije, a operace jejího dítěte dopadne špatně. To se stává, vinu za to ale nepřipisujeme lékaři. Věříme, že udělal, co mohl, zaručuje nám to fungování selektivních mechanismů v systému, skrze které špatní lékaři neprojdou. To je tvrdé jádro naší racionální víry v systém jako celek.

V situaci, v níž si matka mohla operujícího lékaře vybrat sama, je ale těžké vyhnout se výčitkám svědomí: „Kdybych si bývala půjčila peníze a zaplatila primáře, nestalo by se to!“ A v opačném případě tu bude určitá tendence k obvinění lékaře: „Tak já jsem zaplatila tisíce a stejně operace nedopadla dobře, vzal si moje prachy a nic pro mě neudělal!“ Oslabená víra ve fungování selektivních mechanismů je největším problémem soukromých univerzit, ale to nechrne teď stranou.

Reformy tohoto druhu podkopávají racionální víru v systém jako celek, rozbíjejí etiku, na níž je založen. Vnější do systému archaickou pověru, že se můžeme obrátit „rovnou na tu největší kapacitu, protože máme prachy“. Jakmile se tato pověra rozšíří, systém ztratí legitimitu, převládne přesvědčení, že chudí umírají, bohatí jsou léčeni, protože si mohli zaplatit „největšího machra“. Je to současná obdoba staré věty: „No jo, když tam nikoho neznáš, je to marné!“

Opakují: moderní společnost je založena na víře v systém, ne v jedince! Ta víra není projevem věčné iracionality člověka, naopak je rozumná, bez ní by systém jako celek ztratil legitimitu, lidé by se začali organizovat v různých subsystémech, aby přežili. Začali by splétat výhodné sociální sítě a pěstovat různé formy bariérového obchodu. Kvalita života by prudce klesla, ze sociálních sítí by se vyvinuly různé druhy mafí a lidé by volali po přísném vůdci, který by vymetl ze systému „prospěcháře a kmotry“.

Začali by také o překot budovat svůj sociální kapitál - zjednodušeně: síť svých známých - jen díky němu by mohli v systému přežít. A připomeňme si, že v obecně sdílené potřebě přejít od systému založeného na sociálním kapitálu a mafiánských rituálech k systému založenému na racionální víře, rozpoznal sociolog Ivo Možný rozhodující důvod toho, proč se komunistický systém u nás rozpadl „tak snadno“.

Jakmile racionální víra v systém jako celek klesne pod určitou mez, ztratíme všechny výhody demokracie a budeme mít jen zhoršenou verzi komunismu, systému, pod jehož rovnostářským povrchem se rozvíjí systém diskriminace, uplácení a nezasloužených výhod. Zhoršenou, protože by to tentokrát bylo jen naší vinou; na Jaltu či Rusy bychom se už vymlouvat nemohli.

Václav Bělohorský, převzato Právo.

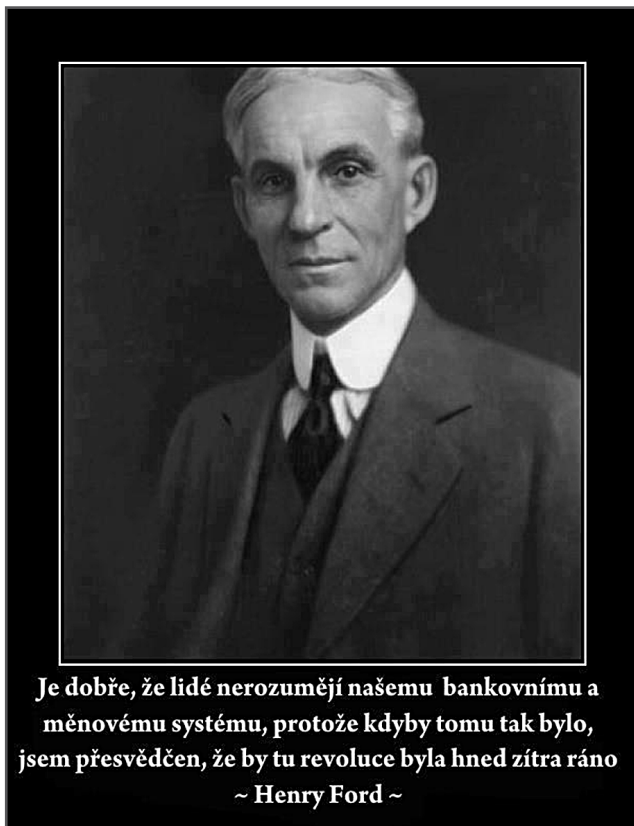
REGISTRAČNÍ POKLADNY OPĚT NA SCÉNĚ

Opětovnou povinnost zavést registrační pokladny navrhl po úterním jednání tripartity Svaz obchodu a cestovního ruchu České republiky. „Na předsednictví tripartity jsme se dohodli na procesním postupu, že obnovíme činnost pracovní skupiny pro vnitřní trh, která se tímto návrhem bude zabývat,“ uvedl po jednání k problematice registračních pokladen ministr práce a sociálních věcí Jaromír Drábek (TOP 09).

Současný návrh Svazu obchodu a cestovního ruchu je v příkrém rozporu s jeho postojem z roku 2007, kdy se svaz postavil za změnu zákona č.215/2005 Sb. prosazenou Topolánkovou vládou, která zrušila povinnost evidovat hotovost-

Pokračování na následující straně

ní platby prostřednictvím registrační pokladny. Proč takový obrat o sto osmdesát stupňů? Jedna vláda ODS registrační pokladny zrušila a současná koaliční vláda je chce zavést? Zdá se, že prodejci registračních pokladen přesvědčili vedení svazu i ministra z a TOP09 změnit názor. Možná nějakou finanční podporou či dotací k hrazení provozních nákladů svazu. Nebo snad zacílili s „podporou“ přímo na úzké vedení svazu? V každém případě se po nezdaru zvýšit si obrat v roce 2007 prodejci pokladen v současné době nabízejí svoje dnes neprodejně zboží, kde se dá, zejména na internetu. V každém případě je zřejmé, že svaz v žádném případě nezastupuje zájmy malých a drobných živnostníků. Stačí se ostatně podívat do seznamu předsednictva a členů svazu. Najdete zde představitele takových společností, jako je Globus, Ahold, ČEPOS, Datart, MAKRO, Tesco nebo SPAR.

Je dobře, že lidé nerozumějí našemu bankovnímu a měnovému systému, protože kdyby tomu tak bylo, jsem přesvědčen, že by tu revoluce byla hned zítra ráno
~ Henry Ford ~

Pro prosazení svých obchodních zájmů by se prodejci pokladen i servisní firmy rádi svezli na vlně boje za zlepšení výběru daní. Hovoří se o desítkách miliard, které by měly ročně přitéci do státní pokladny. Důležitým argumentem pro zavedení registračních pokladen pro prosazení ve vládě je i vidina zvýšeného výběru DPH z prodeje pokladen. Živnostníci by museli vynaložit na nákup pokladen odhadem nejméně deset miliard a to je opravdu pro prodejce slušný byznys. Cena nejlevnějších pokladen se pohybuje od sedmi do deseti tisíc korun. A to není pro rodinnou živnostenskou firmu malý náklad.

O tom, co to znamená zavést registrační pokladnu si přečtete více v mém článku z roku 2005 „Zákon o registračních pokladnách platí od zítřka“. Ten postup zavedení pokladny je opravdu výsledkem práce zvrhlých úředníků pracujících v intencích zákonů pana Parkinsona.

S nápadem na zavedení registračních pokladen pro drobné živnostníky přišla ČSSD v čele s Grossem už v roce

2005, kdy prošel parlamentem zákon o jejich postupném povinném zavedení do konce roku 2007. Zákon č.215/2005 Sb. byl pak v roce 2007 zrušen. Kolotoč kolem registračních pokladen tak začíná po čtyřech letech znovu.

Zřejmě to, co zavedl Gross s lidovci, co pak zrušil Topolánek, opět zavede Nečas s lidovci převlečenými za TOP09. Když nemá ODS jasno v tak prosté a triviální věci, jak se můžete spolehnout na jiné zásadní názory této politické strany naklánějící se stále více doleva? Přitom drobní živnostníci jsou ekonomickým motorem ve všech vyspělých zemích. Svoji samostatností a aktivitou pomáhají ekonomickému rozvoji. Vydělané peníze v nemalé míře dále investují do rozvoje svého podnikání. Zlepšováním a objevováním nových výrobních či pracovních postupů podporují technologický rozvoj. Živnostníci jsou zvyklí se o sebe a svoji rodinu sami postarat. Při neúspěchu nemají možnost se obrátit na pracovní úřad o podporu, jen v případě, že svoje podnikání definitivně ukončí. Když se jeden byznys nedaří, tak zkouší najít nový. Koho budou volit drobní živnostníci neboli OSVČ v příštích volbách? Za první pololetí roku 2011 se jejich počet zvýšil o 34.000 na 2,268 milionu. Co takhle založit politickou stranu a převzít moc ve státě?

16.8.2011, koluje po internetu.

KALOUSEK MUSÍ OKAMŽITĚ ŘEŠIT DRAMATICKÝ PROPAD VÝBĚRU DANÍ OSVČ

Sociální demokracie je velmi znepokojena skutečností, že pravicová vláda Petra Nečase není schopna vybírat daně. Osoby samostatně výdělečně činné (OSVČ) v České republice už téměř neplatí žádné daně. Zatímco v roce 2006 stát vybral od OSVČ 20 mld. Kč, po 5 letech fungování pravicových vlád vybral v roce 2011 již pouze 2,9 mld. Kč! Tedy o celých 2,6 miliardy méně, než byl - i tak velmi mírný plán výběru na rok 2011 ve výši 5,4 mld. Kč.

ČSSD je přesvědčena, že tento tristní výsledek není náhoda, ale zákonitý výsledek pravicového populismu, který vedl k vytvoření neúměrné velkorysých výdajových paušálů, bez jakéhokoliv horního stropu. To vedle laxního přístupu ke kontrole vede k tomu, že většina OSVČ neplatí vůbec žádné daně, případně naopak ještě dostává dotaci od ministerstva financí – zápornou daň. V letošním roce sice celkové saldo zůstalo ještě pozitivní, stát vybral přece jen 2,9 mld. Kč. Pokud však bude současný trend pokračovat, bude v příštím roce stát živnostníkům pouze rozdávat.

Ministr financí bude v tomto roce slavný: z výběru daně udělá dotační místo a OSVČ si budou chodit na finanční úřady pro peníze.

Jediný problém tak zůstává, kdo tento pravicový populismus zaplatí.

Sociální demokracie prosazuje pro řešení této kritické situace návrat daňových paušálů k jejich původnímu smyslu - k omezení administrativní náročnosti pro drobné živnostníky, tedy pro ty, co neplatí DPH. Současně je ale nutné také kontrolovat plátce daně.

Cesta, kterou nyní prosazuje Nečasova vláda, z nás brzy udělá druhé Řecko. Právě tam to totiž dotáhli k dokonalosti. Nemalá část tamních OSVČ nevede vůbec žádné účetnictví.

16.01.2012, ing. Jan Mládek, CSc.

REGISTRAČNÍ POKLADNY? PROČ NE!

Pokud vláda prosadí chystané zákony proti daňovým únikům, budou muset registrační pokladny zavést nejen prodejci u stánků a na tržištích, ale i restaurace a menší obchody. O tom, že registrační pokladny budou zavedeny, ujišťoval také předseda vlády a ČSSD Vladimír Špidla. Pokladny mají podle sociálních demokratů pomoci v boji proti šedé ekonomice.

Dosud užívané pokladny pouze registrují při prodeji výstupy, ale nemají zpětnou vazbu. Ve fiskálních registračních pokladnách je zabudován polovodičový čip, který má fiskální paměť. Pokladna tedy registruje výstupy při prodeji, ale současně ukládá veškeré operace do fiskální paměti, kam zapisuje obrat včetně daně z přidané hodnoty. Za období daňového roku vyjede celkový roční obrat a tato čísla porovná finanční úřad s předloženým přiznáním k dani. Podle sdělení pracovníků finančních úřadů není velkým problémem zjistit zda a v jaké míře dochází k prodejům mimo pokladnu.

Proti návrhu na zavedení registračních pokladen protestuje Sdružení podnikatelů ČR, které ve svém usnesení formulovalo zásadní odpor k zavedení registračních pokladen.

Argumenty proti zavedení registračních pokladen vychází z názoru, že registrační pokladny vnucované vládou podnikatelům budou představovat zbytečnou finanční zátěž a že beztak nevyřeší daňové nedoplatky, jak se nechalo například slyšet Sdružení podnikatelů. Celkem oprávněná je obava, že se opět vůle státu vytvoří ze zákona mocně zvýhodněná vrstva prodejců, kontrolorů, servisů, kde se bude dít jakási obdoba přetáčení tachometrů.

Na celou věc lze pohlížet ale i jinak, tak trochu ze zorného úhlu dávno zašlých časů, z dob, kdy se v obchodech začaly vůbec poprvé objevovat první mechanické pokladny.

To byly doby, kdy bylo prestižní záležitostí mít na pultě postavenou co nejelegantnější, filigránsky zdobenou pokladnu.

Nutno podotknout, že to byly doby, kdy žádná vláda nenařizovala obchodníkům jakou mají mít pokladnu, a že ČSSD v té době ještě neexistovala. Prostě zlaté časy, období kdy lidstvo procházelo největším ekonomickým boomem od začátku dějin.

Vlastně není důvod, proč k otázce moderních registračních pokladen nepřistupovat stejně, jako to dělali podnikatelé před více než sto lety. Proč by to měla být nepřijemná povinnost, když před finančním úředníkem není co skrývat? Nebo snad ano?

Proč by registrační pokladna měla být zbytečným výdajem, když se může stát prostředkem v konkurenčním boji. Stačí přeci vytvořit vhodnou atmosféru, přesvědčit zákazníky aby prostě nechodili ke konkurenci, která je tak uhozená, že nemá ani registrační pokladnu.

A kdoví zda tu pokladnu nemají jen proto, aby mohli lépe okrádat stát a šidit zákazníky!

Říjen 1870

Pracovní řád pro úředníky

1. Denně před začátkem pracovní doby jsou povinni úředníci důkladně zamést kancelář, vybrat popele z kamen a utřít prach.
2. Úředníci zodpovídají dále za to, že kancelář bude vždy řádně vytopena. Potřebné palivo obstarají na svůj náklad.
3. Soukromé rozhovory jsou v pracovní době nežádoucí.
4. Řádná pracovní doba jest 12 hodin denně. V případě potřeby musí každý úředník pracovat bez vyzvání přes čas.
5. Jakákoliv politická činnost úředníků má za následek okamžité propuštění.
6. V kouření a požívání lihovin se očekává od úředníků zdrženlivost.
7. K dámám a výše postaveným osobám se úředník chová slušně.
8. Jako četba se doporučuje bible. Není námitek proti jiným knihám, pokud jsou tyto mravně nezávadné.
9. Povinností každého úředníka je péče o zdraví. V případě nemoci není nárok na mzdu. Každý úředník, který má pocit odpovědnosti, by si měl proto pravidelně ukládati ze své mzdy přiměřenou částku pro případ nemoci či jiné nepředvídané potřeby.
10. Úředníci se nesmějí při práci mýlit. Kdo se při své práci dopouští častěji chyb, bude propuštěn.
11. Kdo odporuje šéfovi, dokazuje tímto, že před ním nechová potřebné úcty. Z této skutečnosti se vyvodí důsledky.
12. Úřednice jsou povinny vést zbožný a cudný život.
13. O dovolenou mohou úředníci žádati jen z naléhavých rodinných důvodů. Tato je však neplacena.
14. Úředníci nechtějí mají stále na mysli, že tisíce jiných osob jsou ochotny okamžitě nastoupiti na jejich místa.
15. Úředníci nesmějí nikdy zapomenouti, že jsou svému principálovi povinni věčností, neboť je jejich živitelem.

FILOZOFIE REGISTRAČNÍCH POKLADEN

Nemá valného smyslu na stránkách této revue argumentovat o nesmyslnosti registračních pokladen, o jejichž zavedení se již opět jedná v parlamentu. To by bylo jistě nošením dříví do lesa. Nicméně stojí za to si připomenout, proč sociální demokracie tento evidentně špatný nápad tak vehementně prosazuje a proč je společností většinou akceptován.

Myšlenka, na které je podpora registračních pokladen založena, je krystalicky čistou ukázkou ideového proudu, který již sedmým rokem ovládá náš veřejný život a díky kterému (také) levice dvakrát zvítězila v posledních velkých volbách. Touto zásadní myšlenkou je domněnka, že „zákon vše napraví“. Vyskytne-li se jakýkoliv, byť sebedrobnější zádrhel ve fungování společnosti, okamžitě se objeví požadavek na vznik nové normy, která problém odstraní. Ještě před několika lety, v době překlápění liberálního paradigmatu, reprezentovaného Klausovými vládami, v tento nový základní společenský vzorec, se vedla diskuse, zda jsou taková opatření vhodná či nikoliv. Vzpomeňme například na jeden z významných okamžiků tohoto procesu, zákon o povinném pojištění cestovních kanceláří. Přestože společenská nálada po zhlédnutí několika televizních šotů s rekreanty uvězněnými na letištích stála silně na straně „akce“, přijetí zákona provázela vcelku rozsáhlá diskuse zvažující všechna pro i proti. Dnes se takové debaty až na výjimky nevedou a potřeba regulace se považuje za naprosto přirozenou.

Neúčinnost a škodlivost regulace.

Historie regulace dokládá s naprostou jistotou, že tudy cesta nevede. Už Tacitus si ve starém Římě povšiml, že „nikdy nebyl Řím zkaženější, než když zákonů bylo nejvíc“. Tato zdánlivě paradoxní poznámka ovšem jde k jádru věci. Problém podrobné normotvorby je v tom, že se snaží dostat pod jednu šablonu tisíce a tisíce situací, které v rámci lidských vztahů vznikají. Tyto vztahy mají jedno společné - jednotliví lidé v nich sledují své vlastní zájmy, které považují za výsostně důležité. Jsou proto i ochotni porušit normu regulující toto chování; navíc ve většině případů jim ani nic jiného nezbyvá, protože taková norma nemůže nikdy postihnout všechny varianty vztahů, které mohou nastat. Je to stav, kdy jsou denně porušovány v tisících případech tisíce různých norem, protože jinak by zkrátka lidé nebyli vůbec schopni existovat. Z právního hlediska to ovšem znamená, že stále větší část lidské existence se odehrává nelegálně. Daleko horší je však to, že se stírá hranice mezi morálním a amorálním chováním.

Tuto skutečnost všichni známe. Každý živnostník dnes ví, že kdyby měl dodržet všechny předpisy (bezpečnostní, hygienické, pracovně-právní apod.), nedělal by nic jiného. Žádný občan není schopen dodržovat všechna nařízení, která se na něj valí třeba jen z vyhlášek jeho radnice. Vzniká jakási šedá zóna a s ní i nová pravidla, kdy obě strany - kontrolující i kontrolovaní - si jsou vědomy, že se plní jen něco. Lepší podhoubí pro korupci neexistuje.

Registrační pokladny se z tohoto vzorce nijak nevymykají. Lidé vymyslí tisíce způsobů, jak tuto šablonu obejít. Ne proto, že jsou od základu zkažení a činí jim hříšné potěšení přestupovat zákony, nýbrž prostě proto, že takový předpis odporuje jejich základnímu právu - právu sledovat svůj vlastní zájem a právu nebýt obtěžován státní mocí nad míru nezbytně nutnou. Jak pravil Thomas Hobbes: „Svoboda poddaného je v absenci zákonů.“

Důvěra v regulaci trvá.

Zatím se nezdá, že víra v samospasitelnost „normy“ slábne, dokonce ani po neuvěřitelných výstřelcích typu balených koblih nebo vysokoškolsky vzdělaných prodavačů kondomů. Svůj podíl na tom má vedle paradoxního vztahu Čechů k vrchnosti - neúcta, ba až pohrdání vlastním státem, ale zároveň přesvědčení, že stát má odpovědnost téměř za vše - i momentální okouzlení Evropskou unií. Pro velkou většinu českých občanů je EU vysněným návratem domů, do světa západoněmeckého blahobytu, o kterém 30 let jen snili. Velká část nesmyslných norem přichází právě z EU - ergo zdrojem blahobytu jsou právě ony. Když je zavedeme, budeme se mít jako Němci. To je základní vzorec uvažování, který většinu občanů vede k eurooptimismu. Jedním z vedlejších produktů je také „okouzlení směrnicemi“.

O tom, jak silné je toto přesvědčení, svědčí nejen koblihy, ale i důsledky mnohem závažnější, které se dotýkají přímo fyzické existence českých subjektů - viz např. likvidace pěti set potravinářských podniků jako přímý důsledek evropských zákonů - a které přesto nijak neoslabilo naši víru v normy.

Za této situace má vláda volné pole působnosti. Může přijít do parlamentu prakticky s čímkoliv a má jistotu, že reakce bude minimálně neutrální, ale spíše pozitivní.

Proč je změna téměř nemožná?

Návod, jak z této pasti ven, je ve hvězdách. Za prvé pla-

tí, že účinek jakéhokoliv regulačního opatření je okamžitě viditelný. Sice jen na papíře, ale pro sdělovací prostředky je o to zajímavější, protože umožňuje jednoduchý a srozumitelný scénář - tady je problém sužující občana, tady je řešení, jak jej odstranit. Negativní dopady jsou takřka neviditelné, protože jsou ukryty ve složitém soukolí sociálních a ekonomických mechanismů a navíc se projevují většinou až v dlouhodobém horizontu. Zkusme si na zkoušku položit otázku. K čemu je dobré povinné pojištění cestovek? Odpověď zná každý okamžitě. Přece k tomu, aby lidé nezůstali bez pomoci někde na letišti. A teď naopak. Čemu škodí povinné pojištění cestovek? I zběhlý čtenář tohoto časopisu, který je zvyklý hledat také to, co „není vidět“, musí přemýšlet více a déle, než najde odpovědi. A i když je najde, zdaleka nejsou tak přesvědčivé jako záběry na nebohé turisty s dětmi na podlaze letištní haly.

Za druhé regulace je hrou s nulovým součtem. To znamená, že má své vítěze a poražené. Že poražení jsou poražení, to oni sami většinou ani neví. Navíc ona porážka je v konkrétním případě prakticky vždycky téměř zanedbatelná, takže nestojí za to vést kvůli ní válku. Ovšem vítězové, ti na tom jsou zcela opačně. Je jich podstatně méně než poražených, a tudíž výnosy na jednotku jsou takové, že stojí za to řádně pečovat o jejich zdroje. Tedy o regulační opatření. Stojí za to mobilizovat, kdyby je náhodu někdo chtěl o tyto bezpracné zisky připravit. Proto každý návrh na odstranění nějaké regulace je okamžitě napaden z této strany. Samozřejmě že nikoli ve jménu těchto prebend. Vždy ve jménu oprávněných zájmů - těch poražených.

Kdo a kdy se ujme úkolu?

Boj s regulací je zcela mimo jakoukoliv pochybnost tím nejobtížnějším politickým úkolem pravice, nejobtížnějším z „velké trojky“ neblahého dědictví, které zde zůstane po vládě levice - daně, deficit, regulace. Nejobtížnější je proto, že jak u daní, tak u deficitu jsou náklady a výnosy přece jen viditelnější, hmatatelnější, ale hlavně jednoznačnější vzhledem k zájmovým skupinám. Nepochybně existuje relativně početná skupina, která má k nižším a jednodušším daním pozitivní a hlavně homogenní vztah. O tu se dá oprít. S deficitem to bude již horší, protože na výdajovou stránku rozpočtu (a o tu půjde při reformě financí primárně) jsou v různých kapitolách navěšeny různé zájmy. Na druhé straně v tomto případě je významným spojencem mezinárodní kontext, ať už v podobě různých institucí nebo maastrichtských kritérií.

Regulace je zcela bez podpory. Regulace je „rozptýlené zlo“, mám-li parafrázovat klasika. Zájmové skupiny jsou schopny se zformovat na její udržení, ne odstranění. A mezinárodní kontext, zejména ve světě EU, v použitelné podobě prakticky neexistuje.

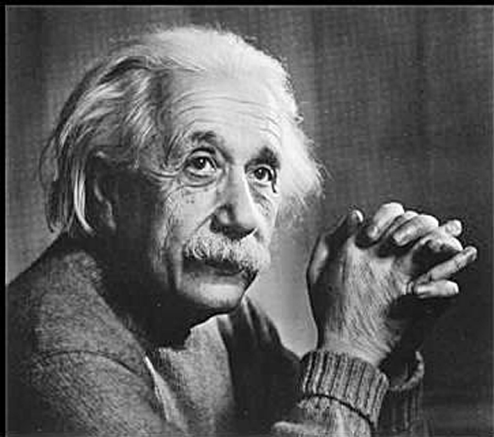
Fakt, že regulace je neodstranitelná bez explicitních projevů krize, dokladuje i příklad zemí, které mají ve svém organismu tradičně více protilátek proti této rakovině než my, resp. kontinentální země, tedy Británie a Ameriky. Až kilometrové fronty na benzín za druhé ropné krize přesvědčily Američany, že se „něco musí stát“, a byl zvolen Reagan. Až nevidaná devastace hrdého Albionu, tehdy posměšně přezdívaného „nemocný muž Evropy“, vedla ke zvolení

Pokračování na následující straně

M. Thatcherové. V obou případech tedy došlo k radikální změně společenské nálady.

Zůstává nezodpovězenou otázkou, zda vývoj v Česku v příštích dvou letech, která nejspíš zbývají do parlamentních voleb, vytvoří podmínky pro takovou změnu klimatu. Ač nerad, domnívám se, že nikoliv. Tím nechci říci, že lituji, že nenastane krize. Chci říci, že bez ní se k opravdové změně (bohužel) zřejmě nepropracujeme.

Martin Říman, 20. 5. 2004, převzato z internetu

**Svět nebude zničen zlými,
ale těmi, kdo se na ně dívají,
aniž by cokoli udělali.**

~ Albert Einstein ~

REGISTRAČNÍ POKLADNY MAJÍ DO STÁTNÍ POKLADNY ZNOVU PŘINÉST DESÍTKY MILIARD

Povinnost zavést registrační pokladny navrhuje po úterním jednání tripartity Svaz obchodu a cestovního ruchu České republiky. Pokladny by český rozpočet měly ročně naplnit až desítkami miliard korun a rovněž by zabránily daňovým únikům.

„Na předsednictví tripartity jsem se dohodli na procesním postupu, že obnovíme činnost pracovní skupiny pro vnitřní trh, která se tímto návrhem bude zabývat,“ uvedl po jednání k problematice registračních pokladen ministr práce a sociálních věcí Jaromír Drábek (TOP 09).

Svaz obchodu a cestovního ruchu České republiky očekává, že živnostníci, kterých je v současné době přibližně 2,3 milionu, se budou zavedení registračních pokladen bránit. „Při veškeré úctě k drtivé většině živnostníků však je nutno konstatovat, že dnes poměrně významná jejich část (zejména v oboru nákupu a prodeje zboží a v pohostinství) neexistenci řádných kontrolních nástrojů zásadním způsobem zneužívají,“ stojí v materiálu, který svaz v úterý předložil na jednací stůl.

Ministr Drábek vzápětí jedním dechem dodal, že není tak optimistický jako autor návrhu, že by takové opatření mohlo do státního rozpočtu přinést desítky miliard korun. Zátěž podle něj bude představovat i samotné pořízení pokladen. „Tyto náklady by se mohly vyšplhat až na deset miliard korun,“ upřesnil Drábek.

„V každém případě budeme hledat všechny cesty, jak posílit výběr daní,“ dodal.

Ve hře je několik variant. Buď se bude jednat o plošné zavedení registračních pokladen, nebo by o povinnosti zavedení registrační pokladny pro živnostníka rozhodoval příslušný finanční úřad na základě živnostenského oprávnění, velikosti, umístění nebo sortimentu provozovny na základě srovnatelnosti s jinými provozovnami a na základě jednoduché propočtu ekonomické únosnosti. Třetí variantou je, že subjekt by byl povinen se registrovat jako plátců DPH v případě, že jeho obrat překročí částku 250 tisíc korun ve třech po sobě jdoucích měsících, nebo v případě, že jeho obrat překročí částku 120 tisíc korun za předchozí měsíc.

S návrhem zavedení registračních pokladen už přišly v minulých letech vlády sociální demokracie. Autorem myšlenky je bývalý premiér Stanislav Gross (ČSSD).

17.08.2011, zdroj internet.

PRODEJ LIHOVIN LETOS BRZDÍ DAŇ A ČERNÝ TRH, STĚŽUJÍ SI VÝROBCI

Prodeje lihovin už třetí rok v řadě klesají, v prvním pololetí dokonce víc než loni. Tvrdí to výrobci, podle nichž se za letošní půlrok prodalo o sedm procent méně „tvrdého“ než loni. Důvodem je vysoká spotřební daň a nelegální obchody s nezdaněným lihem, uvádí Unie výrobců a dovozců lihovin.

„Důvod (poklesu prodeje) vidíme především v necitlivém zvýšení spotřební daně, které vstoupilo v účinnost od 1. ledna 2010. Jak se ukazuje, toto zvýšení nepřineslo státu vyšší výběr daně, ani nevedlo ke snížení konzumace lihovin a dalších alkoholických nápojů. Proto UVDL podporuje odbornou diskuzi na téma rovnoměrného rozložení daně v porovnání lihovin s pivem a vínem,“ uvedl prezident Unie výrobců a dovozců lihovin (UVDL) a ředitel největší domácí likérky Stock Plzeň-Božkov Petr Pavlík.

Likérky se podle něj snaží čelit poklesu prodeje na tuzezemském trhu vyšším exportem a snižováním výrobních nákladů. (o zdražení lihovin kvůli spotřební dani čtěte zde)

Prodej lihovin v Česku klesá už třetí rok v řadě. Za celý loňský rok se snížil o čtyři procenta a v roce 2010, kdy byla spotřební daň na lihoviny zvýšena, o šest procent. Ročně se v Česku prodá zhruba 55 milionů litrů lihovin.

Uvažuje se o zákazu prodeje na tržištích

Podle UVDL výrobce, dovozce i stát poškozují obchodování s nezdaněným lihem. Nelegální obchodování s lihem řeší speciální skupina, kterou ustavilo ministerstvo financí. Mezi navrhovaná opatření patří zákaz prodeje alkoholických nápojů na tržištích, omezení spotřebitelského balení na maximálně šest litrů či zákaz značení lihu propuštěného k vývozu nebo dopravovaného v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně do státu EU. Novelu zákonů, které obsahují tato opatření, jsou nyní v připomínkovém řízení.

Pokračování na následující straně

UVDL navíc navrhuje důslednější kontrolu pěstitelského pálení a distribuce takto vyrobených ovocných destilátů. Situaci na tuzemském trhu by podle UVDL zlepšilo i zavedení registračních pokladen v restauracích. Nelegální výroba alkoholu podle některých odhadů dosahuje až čtvrtiny celkové produkce alkoholu v Česku. Ještě loni byl velkým problémem trhu dovoz denaturovaného lihu z Polska, který čeští padělatelé hojně používali k výrobě pančovaného alkoholu. Na základě jednání českých a polských úřadů se však změnila vyhláška, která určovala způsoby denaturace lihu.

Spotřební daň u lihovin vzrostla od roku 1997 ze 195 korun za litr čistého lihu na 285 korun za litr. Z vína se v Česku od roku 1999 spotřební daň neplatí, chce ji ale od roku 2013 opět zavést ministr financí Miroslav Kalousek. Vinaři a vinohradníci jsou proti, naopak producenti lihovin a pivovary návrh podporují. Tím, že jejich výrobky jsou na rozdíl od vína zdaněny, se cítí diskriminováni.

UVDL sdružuje 12 největších tuzemských výrobců lihovin. Na českém trhu s lihovinami měli loni členové UVDL podíl zhruba 81 procent.

Zdroj internet, 27. srpna 2012.

STÁT NIC NEDĚLAL, KALOUSEK, HEGER A POLICIE ZASPALI - A FEST

Celkem by bylo nyní zajímavé znát odpověď naší vlády a Policie ČR, proč se lumpárnami kolem prodeje pančovaného alkoholu nikdo u nás nezabýval už dříve, dokonce když prý byla zpracována týmem detektivů zpráva, jak je tento systém u nás v hrůzostrašných rozměrech zaveden a zcela nekontrolován. Dokonce se u nás řada komentátorů domnívá, že jednoznačnou odpovědnost za tento stav věci nese i Ministerstvo financí – protože se už před dvěma roky psalo, že až 40% lihovin na trhu může být s falešnými kolkky, že se jedná o obrovské finanční a daňové úniky. Odtud už byl tehdy skutečně jen krok k neštěstí, že se jednou opravdu něco stane. Kalouskovo ministerstvo ale nic neudělalo, finanční úřady a celníci nekontrolovali, živnostenské úřady nepracovaly v terénu, stejně tak nic neudělala Policie ČR. Asi je to mnohem pohodlnější, než třeba nařídit všem svým orgánům a odpovědným úřadům státu a regionů, pracovat opravdu na tom, proč byly „v režimu prodeje a kontroly prodeje“ ustaveny a zřízeny. Možná, kdyby se na tomto pracovalo soustavně a pravidelně, ne nárazově jak nyní, tak by bylo pak u nás méně toho nebezpečně otráveného a pančovaného alkoholu, méně garážových výroben kořalek, méně skrytých podomních a různě tržnicových prodejen a nezodpovědných chamtivců výrobců a také distributorů, parazitujících právě na nabízeném, prodaném falešném chlastu. Ale snad a hlavně také méně mrtvých konzumentů alkoholu, sebevražd a hlavně pak nešťastných rodin.

Z diskuze na internetu., Luis, 13.9.2012.

SEDMNÁCT MRTVÝCH COBY VÝSTUPNÍ KONTROLA KVALITY ALKOHOLU

V posledních dnech se nestačím divit. V této chvíli už zemřelo na následky požívání alkoholu sedmáct lidí. Další oslepli a ví Bůh, kolik jich ještě bude. Sleduji všechna možná média a také pohotovost reportérů a redaktorů, kteří se snaží vypátrat, kde se tady vražedný alkohol najednou

vzal. A tak jsem zalovila ve svých vzpomínkách a archivech. Musela jsem sáhnout hodně hluboko. Je to totiž už zhruba čtrnáct let, co jsem o výrobě, dovozu a prodeji natočila pro Českou televizi řadu reportáží. Tenkrát šlo „jenom“ o peníze – o desítky miliard.

Vzpomínám na situace, když jsme s kamerou přímo při činu chytili dovozce, které jsme sledovali až na místo, kde byly složeny pověstné modré sudy. Byla to doba, kdy například v Českém Těšíně stála téměř všechna auta před garážemi. Garáže byly totiž většinou plné těchto modrých sudů. Pamatuji si taky, jak jsme sem přijeli na natáčení pořadu Nadoraz, navštívili jsme místní tržiště a ve chvíli, kdy dal kameraman kameru na rameno, začala se po ni sápat jedna ze čtyř goril, které jsme měli od samého začátku za zády. Evidentně měli jediný cíl – zabránit nám v natáčení. Můj štáb na to tenkrát doplatil „jen“ rozřezanými gumami na autě a pokusem goril nám sebrat kameru, nebo si alespoň vynutit odevzdání natočeného materiálu.

Na tržišti v Českém Těšíně převládala polština. Každý z Poláků nakoupil u stánků lahve s alkoholem a spěchal s nimi na druhý konec mostu do Polského Těšína. Tam už stály prázdné přepravky, do kterých byl bleskurychle přemístěn obsah tašek a zákazníci se okamžitě vraceli zpět na tržiště. To byla jejich pracovní náplň od časného rána do pozdního večera. Tehdy jsem je pro mé pořady nazvala mrvky, což v češtině znamená mravenci. Vzpomínám si velmi dobře na situaci, kdy dav zákazníků s taškami lahví prorazil celní závoru a vynutil si možnost nekontrolovaného průchodu.

Samozřejmě mě tehdy začalo zajímat, odkud se alkohol v tak obrovském množství bere. Byl neokolkovaný a o nějaké kontrole ze strany státních institucí nemohla být řeč. Už tenkrát mě zarazilo, že nejflektovanějšími jmény lidí, kteří za těmito obchody stojí, jsou pánové Jindřich Sznepka a Marian Kuš. Oba nejvyšší představitelé Českého Těšína a jeden z nich i poslanec. Dnes už majitelé realit a jedni z nejbohatších lidí v Českém Těšíně a okolí. Nebyli to ale jen oni dva, byly jich stovky, kteří se na možnosti tohoto obchodování přizívali.

Sledovali jsme tehdy, kam auta s nákladem lihu míří. Průběžně jsme našli a točili nejméně dvacet míst, kam auta s lihem pod různým označením jezdila. Výsledkem různého označení (stejně, jako u LTO) bylo, že tento alkohol nebyl nikdy zdaněn. Už tehdy šlo o desítky miliard. Výrobní cena 94-96procentního alkoholu byla totiž 14 korun a poté, co byl správně naředen na 38 procent (vzniklo 2,5 litru), každý půllitr se prodával zhruba za 60 korun, podle značky více, či méně. Každý si může spočítat, kolik se na tom dalo vydělat.

Jednou jsme třeba přijeli do velké firmy v centru Zlína a natočili bedny s čerstvě vytištěnými etiketami, další bedny se šroubovacími uzávěry a hned vedle toho průmyslovou špuntovačku. Ale i dělníky, kteří stáčírnu obsluhovali a nakládání lahví v přepravkách na auta, která je rovnou rozvážela dál. Byla to velkovýroba, kde se denně stáčely řádově tisíce lahví. Zákazník samozřejmě nic nepoznal.

Takových stáčíren byly na severní Moravě možná stovky. Vyrábělo se ve dne v noci.

Musíme si uvědomit, že to, o čem tady píšu, se odehrávalo někdy kolem roku 1996. Všechny reportáže na toto téma byly odvysílány Českou televizí. V reportážích hovořili

Pokračování na následující straně

i řadoví celníci, ale i ti z Generálního ředitelství cel. Všichni věděli, o co jde, ale na to, aby si toho státní orgány všimly, jsme si museli počkat až dodnes. Teprve teď snad každý pochopil, že řadový občan nahradil to, co jsme dřív znali jako „výstupní kontrolu“. Do chvíle, než je nevratně poškozeno naše zdraví, nebo začneme umírat, je všechno v pořádku.

Museli zemřít lidé, aby se tento šlendrián a mnohamiliardový daňový únik zastavil? Nemuseli. Nemuseli, kdyby se tehdejší i současní politici chovali tak, jak jim velely zákony, mnohdy i ty, které sami přijali. Tvářit se dnes, pánové politici, že jste o tom nevěděli, je výsměch každému občanovi naší země. Vinni jste vy. Byla to časovaná bomba a jednoho dne prostě vybuchla.

Jana Lorencová, 13.9.2012, koluje po internetu.

PADĚLÁ ALKOHOL Z LIHU A SAVA

S rozhovorem souhlasil jen pod podmínkou anonymity. Roky se podílí na miliardovém byznysu s nezdaněným alkoholem, zapojil se i do samotné výroby falešného alkoholu vyráběného z denaturátu.

A po této zkušenosti říká: v hospodě už si nikdy žádný tvrdý alkohol nedám.

„Kdysi jsem pil metaxu, protože tu nikdo neuměl. Ale už to taky neplatí. Jediné, co se načerno nevyrábí, jsou takové ty sladké likéry se smetanou, je tam nízký obsah alkoholu a celkově se to nevyplácí,“ prohlašuje muž.

Tento rozhovor původně vznikl v rámci investigativního projektu o rozsáhlém pančování lihovin pro české konzumenty. V souvislosti s tragickou událostí v Havířově, kde tři lidé zemřeli po požití nekvalitní lihoviny a další skončí s trvalými následky, vám Aktuálně.cz nabízí unikátní interview v repríze.

Umi tajné recepty?

Drtivou většinu z toho, co o alkoholovém byznysu říká šedá zóna, podporují i zjištění soukromých detektivů, které si na zmapování černého trhu najali renomovaní výrobci lihovin.

Jednoznačná shoda podsvětí a oficiálních míst panuje i v tom, že stát není schopen proti daňovým únikům a podvodům s alkoholem účinně bojovat.

Jedna z mála věcí, v níž se přou, je to, zda lze dokonale zfalšovat alkohol s tajnou recepturou. Likérky tvrdí, že to možné není.

KAMPAK NA NÁS S BITREXEM.

A.cz : Jak moc je náročné z denaturovaného lihu vyrobit láhev alkoholu a dostat to k lidem?

Nijak. Stát si myslí, že když do lihu nalije hořký bitrex nebo isopropyl, nikdo to pít nebude. Ale od těchto příměsí lze denaturát snadno očistit. Tisíc litrů denaturovaného lihu vyčistíte za hodinu a vyrobíte z něj například 2,5 tisíce litrů čtyřicetiprocentní vodky. Celkové náklady vás vyjdou na 30 korun za litr.

A.cz: Jak líh čistíte?

Jednoduše do toho nalijete cosi jako protijed, nejčastěji chlornan sodný. To je ta chemie, kterou si lidé čistí bazény. Jde to i všeobecně známým savem, ale to je zbytečně drahé. Pak se denaturát protáhne přes oběhové čerpadlo, taky stačí to k bazénu, a nechá se to odstát. Odpad si stejně jako při čištění bazénu sedne na dno a pak už odsajete čistý líh.

A.cz: Do jaké míry je takový líh zdravotně závadný?

Minimálně, pokud je správně vyčištěný a pokud ho ještě proženete přes vrstvu aktivního uhlí. Jsou i takoví borci, kteří čistí líp než v lihovaru.

A.cz: A co tajné receptury?

Ale prosím vás. Na černém trhu si seženu esenci rovnou s návodem, v jakém poměru to má být.

Vždyť jsme v Česku

A.cz: Pro začátek ale musíte někde sehnat denaturát, jak moc je to těžké?

Buď si ho přivezete třeba z Polska, nebo je to o známostech - můžete ho získat například od spřízněného lihovaru. Nebo se můžete dostat i k čistému lihu, opět z lihovarů. Ten vyrábí oficiálně vyrobené množství, na které má povolení, a co má navíc, to prodá na černý trh.

A.cz: To lze ale přece kontrolou odhalit?

Kontrola? Vždyť jsme v Česku. Kdo vám tam přijde? A když už přijde, garantuju vám, že oni už to budou dopředu vědět. V tomhle byznysu se točí tak velké peníze, že není problém zaplatit kohokoli. A vím o řadě celníků, co odešli ze služeb státu a teď se do kšeftu sami zapojili.

A společně zbohatneme.

A.cz: Co se děje s vyčištěným lihem, do něhož přidáte esence příslušného druhu alkoholu?

Stočíte ho do lahví nebo do barelů a předáte dál. Odbyt už máte předem zajištěn. Nikdo nedělá všechno od počátku do konce, to je příliš velké riziko. Je to jako v té písničce: ten dělá to a ten zas tohle a společně zbohatneme. Takže přijede odběratel a ten si to rozveze do hospod a obchodů. Když pak přece jen nastoupí policie, usekne jen jednu část. A ta se dá obratem nahradit.

A.cz: Ti hospodští nebo majitelé obchodů tedy ani nevědí, odkud ten alkohol je?

Vzhledem k tomu, že to je často bez papírů a lacino, vědí, že jde o černotu. Ale kdo za tím stojí, kdo to vyrábí, netuší. Maximálně znají svého dodavatele.

Černý trh to jistí

A.cz: Láhev s alkoholem musí mít kolký. A pokud jde o pančování renomovaných nápojů, musíte mít etikety a často i typizované láhve. Jak tohle seženete?

Kolký se prodávají na černém trhu. Co se týče etiket a lahví: ty si oficiální výrobci objednávají v tiskárnách a sklárnách. A tam vám nějaký Franta Flinta vždycky otevře a vyveze, co potřebujete. Kde mají výrobci jistotu, že ve dne tam nevyrábějí pro ně a v noci pak pro černý trh?

A.cz: Kdo jsou největší odběratelé takového alkoholu?

Z devadesáti procent to kupují Vietnamci, do tržnic a svých sítí večerek.

Z TEPLÁKŮ NA FLORIDU.

A.cz: Co by proti černému trhu zafungovalo?

Jedině snížení daní, DPH a spotřebky. Čím vyšší daně, tím vyšší úniky. Když jsou daně vysoké, vyplatí se nám to. Kdyby se snížily, riziko už by za to nestálo. A pak by zabralo, kdyby měl člověk pořádku za zády celníka. Což je utopie. Při způsobu, jaký funguje teď, stát postihuje jen ty chudáky, co si vypálí pár litrů slivovice a prodají to svým známým. Na ty dosáhne, výš výjimečně.

A.cz: Kolik procent představuje černý trh v byznysu s alkoholem?

Myslím, že to je tak padesát na padesát. Jsou v tom opravdu neuvěřitelné peníze. A zbohatnou na tom často

Pokračování na následující straně

lidi, do kterých byste to vůbec neřekli. Navenek vypadají jako chudáci, žijí na vsi, mají vytahané tepláky a sandály a přitom koupili vilu na Floridě a jezdí tam v Bentley.

A.cz: Kde je v zemi největší koncentrace podvodů s denaturáty?

Nejvíce je to na Severu Moravy a ve Východních Čechách. Ale už se vozí čistit dokonce i do Prahy. Na takovém Těšínsku je už trh přesycený a v Praze je větší odpal. Taky to má tu výhodu, že jste ve větší anonymitě. Byť na malých městech či vesnicích lze zase spoléhat na to, že se všichni znáte. Těžko vám celník, co s vámi kamarádí od školy, zavře tátu za to, že někde čistí denaturát.

SLOVO PROFESORA CHEMIE.

Co říká expert (prof. Karel Melzoch, děkan Fakulty potravinářské a biochemické technologie na VŠCHT)

Nejde o „tradiční“ odstraňování denaturačních činidel z lihu, ale o chemickou reakci (oxidaci), při které je přídavkem chlornanu (např. Savo) rozkládán bitrex (denatonium benzoát) na produkty, které nejsou hořké. Nicméně tyto rozkladné produkty zůstávají v lihu. Jde o aromatické dusíkaté sloučeniny, které jsou obecně považovány jednak za potenciální karcinogeny, za látky které mohou vyvolat alergickou reakci zejména ve spojení s ethanolem, tak cíleně a nevratně poškozovat orgány v těle (játra, ledviny...). Takto „upravený“ líh nelze ze zdravotního hlediska považovat za bezpečný, naopak na reakční produkty je třeba pohlížet jako na látky daleko toxičtější než byl původní denatonium benzoát.

Líh ošetřený přes aktivní uhlí může mít lepší kvalitu, v tomto případě bych ale nemluvil o snížení zdravotní nezávadnosti. Aktivní uhlí se obecně používá ke „zvyšování“ lihu (např. při výrobě vodky) a je schopno zachytit řadu látek. V tomto případě se ti „pocitivější“ podvodníci snaží zlepšit senzorickou kvalitu lihu, aby ho mohli použít pro výrobu i méně aromatických lihovin. V tuzemáku se lecos ztratí, ale ve vodce nikoliv. V řadě případů líh použitý k denaturaci není lihem té nejvyšší kvality (veřejný, jemný, neutrální), ale bude se jednat o líh technický, který sám o sobě nesmí být použit pro výrobu potravin.

CO ŘÍKAJÍ FALEŠNÍ VÝROBCI (JAK „ČISTÍME“ DENATUROVANÝ LÍH).

Jednoduše do denaturovaného lihu nalijete cosi jako protijed, nejčastěji chlornan sodný. To je ta chemie, kterou si lidé čistí bazény. Pak se denaturát protáhne přes oběhové čerpadlo, taky třeba k bazénu, a nechá se to odstát. A opět se stane to samé, jako když čistíte bazén: odpad si sedne na dno. Pak už si jen odsajete čistý líh, přidáte aromata a hotovo.

Pokud denaturát očištěný třeba od toho bitrexu ještě proženete přes vrstvu aktivního uhlí a je správně vycištěný, tak je zdravotně minimálně závadný. Jsou i takoví borci, kteří čistí líp než v lihovaru...

Sabina Slonková, 9.9.2012, koluje po internetu.

VÁŽENÍ,

ač mimo problematiku ham radia, věřím, že vás můj příspěvek zaujme. Hlavně, poučí.

Intenzivně jsem se dnes zabýval tím, jak je možné, že jsem byl včera při nákupu v H.M. Globus okraden o tašku s doklady a peněženkou.

Hledal jsem nejdříve ve způsobu okradení nějaké sofistikované metody rušení dálkového ovládače centrálního zámku vozu, ale ono je to opravdu mnohem

jednodušší. Ba, neuvěřitelně primitivní, žádná vysoká inteligence. Se znalostí věci, kterou dále podrobně popisuji, se můžete vyhnout okradení, a proto se s vámi rád o svůj příběh podělím.

Popis situace:

S vozíkem s pořízeným nákupem jsem včera přijel k zaparkovanému vozu. Stál jsem na druhé pozici od přístřešku pro nákupní vozíky, vzdálenost cca 4 m. Parkoviště hypermarketu bylo prázdné, obsazeno na cca 10%. V okolí minimálně 20 m byl úplně volný prostor bez aut, nikde nikdo.

Odemkl jsem si dálkově centrálním zámekem auto a před vykládáním jsem si odložil tašku s doklady a peněženkou na zadní levé sedadlo. Zadní levé dveře jsem poté zavřel. Následně jsem do zavazadlové části vozu (HONDA CRV) začal vykládat z vozíku nákup. Od tašky s doklady (od zavřených zadních dveří auta) jsem nebyl vzdálen více než 1 metr. Připomínám, že panty zavazadlového prostoru jsou na pravé straně dveří a výhled na levé dveře je tudíž nezastríněný. Jednu nákupní tašku jsem nakonec ještě položil na zadní sedadlo, to je vedle dříve zmíněné tašky s doklady. Zavřel jsem dveře i zavazadlový prostor, s tím, že odvezu

nákupní vozík do přístřešku. Ač tento přístřešek byl vzdálen pouze 4 m, vzpomenuv na informace o nárůstu případů okradení na parkovišti, snažil jsem se dálkovým ovládačem před odskočením si do cca 4 m vzdálenosti vozidlo uzamknout. Přes cca pět až deset opakovaných pokusů se mi vůz „dálkáčem“ uzamknout nepodařilo, a proto jsem nakonec vozidlo pro jistotu zamkl u dveří řidiče mechanicky, centrálním zámekem. Následně jsem „nákupní košík“ odvázel do přístřešku, akcentuji, vzdáleného cca 4m. Celá tato operace trvala ne více než 10 sekund. Po návratu k vozu jsem si bez problémů dálkovým ovládačem centrálního zámku auto odemkl a sedl si spokojeně na sedadlo řidiče. Dříve odložené doklady na zadní sedadlo jsem si chtěl ale vzít „k ruce“ a položit si je do odkladního

prostoru vedle řidiče. Ze sedadla řidiče jsem ale tašku s doklady na zadním sedadle nenašel, proto jsem vystoupil z vozu, podívat se, zda taška nesklouzla na zem. Nic. Následně jsem podrobně prozkoumal celý prostor auta a jeho těsného okolí. Taška nikde. Připadal jsem si jako na show s Davidem Cooperem.

Dnešní soukromou rekonstrukcí příběhu s vnukem jako figurantem jsem nakonec dospěl k rozluštění, které je primitivně prosté. Romští souputníci (informace POLICIE) využívají k páčání trestné činnosti malých nezletilců. Tito, skryti za přístřeškem, využijí i jen 3 vteřin nepozornosti při ukládání nákupu do kufru a po čtyřech se přesunou na pravou část vozidla, možná i pod něj. Ve chvíli zabouchávání zavazadlového prostoru si pootevrou jedny dveře, stačí je nedovřít. Dálkové zamykání je tím vyraženo z funkce. Ruční zamčení vozu centrálním zámekem je pak sice možné, ale

Pokračování na následující straně

s výjimkou oněch neúplně zavřených dveří. Deset sekund nepřítomnosti je strašně dlouhý čas, aby po odjezdu s vozíkem do přístřešku stačil malý spratek sbalit vyhlédnutou peněženku a vrátit se nepozorovaně do zákrytu přístřešku. Není vyloučeno, že při tom využívají i navigace řídicího centra pomocí GSM a handsfree.

Závěr:

Pokud vám na parkovišti u marketu nebude fungovat dálkové zamykání, objedněte určitě celý vůz. S velkou pravděpodobností tady naleznete malého spratka, který se vás připravuje okrást. Co s ním uděláte, netuším a ani neradím. Sám nevím, co bych s ním udělal.

Policie vzhledem k jeho nezletilosti (a tudíž beztrestnosti) s ním udělat nemůže nic, a ti, kteří celé toto „divadlo“ řídí, to velmi dobře vědí. Smějí se blbosti našeho systému. „Pseudohumanismus“ postavený na falešných „lidských právech“ není systém použitelný pro celou množinu humanoidních entit obývajících planetu Zemi. Jak s věcí naložit, opravdu nevím.

Faktem je, že díky této epizodě bez koncovky mám o zábavu postaráno. Možná na celý týden, neboť budu vyřizovat nové vydání všech dokladů, které jsem měl ještě včera uloženy v peněžence. Jen výslech na POLICII ČR se protáhl od 20:30 do 01:30. S ohledem na rafinované zneužívání mladistvých organizovanou skupinou našich nepřizpůsobivých občanů je celá práce POLICIE (v tomto směru) zvláštní formou intelektuální masturbie. Celá sranda, nepočítám-li ztrátu času, mne přijde na cca 10 tisíc. Riskuji přitom navíc další 2 tisíce pokuty ve správním řízení za řízení motorového vozidla, sice s platným řidičským oprávněním, ale nikoli okamžitě doložitelným, neb fyzický doklad mi v trestní cause byl zcizen... Obíhat úřady bez auta je nepředstavitelné, taxíka mi stát neproplatí, a to ani při nalezení pachatele, který, neb neplozetý, není právně odpovědný. Typická kvadratura kruhu.

Souhlasím proto s názorem OK2RN, že zavřít by měli v první řadě naše zákonodárce, kteří tento zruďný bezprávní systém svým zbabělým a falešným přístupem podporují. Údajně kvůli „lidským právům“.

I já se cítím být člověk. Kde jsou má práva?

Olda, koluje po internetu.

KAŽDÝ DEN JSME TROCHU STARŠÍ...

Poprvé v životě jsem zjistila, že už se nemohu počítat mezi nejmladší.

Ne, nemluvím o svém těle.

I když...

pokud se občas podívám do zrcadla, mohla bych upadat skoro do zoufalství!

Vrásky na obličejí, jizvy na těle, břicho, které trochu každý rok povyroste...

...ale přesto není důvod slzet před zrcadlem.

Protože teď mám přece fantastické kamarády, tichý a klidný život, dobré vzpomínky z minulosti.

Nikdy bych neměnila svoje šedivé vlasy ani nic jiného pro ploché břicho ...

Nebudu se trápit tím, že jsem někdy jedla příliš mnoho dobrot, nebo že jsem si občas koupila něco, ovolím si čas od času chovat se tak jak se mi líbí, tvářit se na svět tak, jak ho cítím.

Mnoho mých přátel a známých zemřelo dřív než mohli poznat svobodu, kterou věk přináší ...

Koho například zajímá, že si čtu dlouho do noci, sedím u počítače nebo u televize a pak můžu spát dlouho dopoledne?

Ano, někdy doma zpívám staré písničky z mládí...

Ano, můžu se jít projít, kam se mi zlíbí...

Prožívám vlastně období, kdy ještě hodně můžu, ale málo musím ...

Šťěstím ve stáří je harmonie se sebou samým...

Šťěstím ve stáří je netrpět bolestí...

Šťěstím ve stáří je nesbírat věci, ale zážitky...

Stáří patří k životu tak, jako k lesu patří i staré stromy.

Mladé i staré stromy rostou pohromadě, nepřekáží si, ale doplňují se.

Ano, život přináší i bolestné chvíle, různé smutky a bouře.

Bolest je něco, co patří k životu a bránit se jí, je dětinské.

Bolest je prožitek a v něm je obsažen lidský úděl.

Ve stáří se nám ale takové chvíle jeví daleko méně významné, protože vždycky nakonec najdeme sílu se s nimi vyrovnat.

Naším úkolem je žít ve stáří tak hezky a spokojeně, aby to bylo příkladem ro mladší lidi.

Neskuhrat stále, ale intenzivně prožívat to, co nám život ještě poskytuje.

Setkání s moudrým starým člověkem je obohacující. Musí ale být moudrý, nesmí to být tlachal...

Život starého člověka se dá přirovnat ke galerii, ve které člověk prohlíží vše, co prožil. Byl-li život dobrý, jsou i obrazy uchované v jeho paměti (galerii) hezké.

Žil-li mizerně, bez hlubšího zájmu o cokoli, ani ta „ga-

Pokračování na následující straně

lerie života“ není pak hezká.

Na stáří je nejkrásnější ta svoboda! Teprve teď mohou říci ANO nebo NE.

Nikdo mě už nehoní, pracovat mohu, ale také nemuším...

Proto se nelitujeme, že jsme staří. Je to výsada!

Ti méně šťastní už tu nejsou...

Pohoda, láska a hezké vztahy - to je odměna za dobrý život!

Být starý není žádná zásluha, ani přednost, ale být příjemný starý člověk, to je umění...

Zatímco pro mladého člověka je měřítkem jeho možností jeho tělo, pro staré lidi je tělo HRANICÍ možností ...

Co mám tedy dělat dál?

Je to snadné!

Spoléhat na to, co ještě v mém těle funguje dobře!

Každé ráno si mohu vybrat:

Pamatovat si problémy a hořké chvílky v minulosti.

Nebo být vděčný za každý krásný okamžik, který je mi dán ještě dnes!

Nebudu tady žít navždy - dostatečný důvod, abych neztrácela čas pláčem a nářkem...

Není také vhodné zabývat se příliš nemocemi. Někteří staří jsou na své nemoci dokonce pyšní a chlubí se jimi. Nemoc je jakousi omluvou za jejich špatnou náladu, vymáhají si tím ohledy okolí ...

Jak málo je těch okamžiků, kdy se vzájemně s druhými potřebujeme, kdy jsme si blízcí, kdy se můžeme rukou dotknout a pohlédit...

Kolik takových chvil mi ještě zbývá, kolik z nich jsem už propásla a nevyužila k tomu, abych druhého úsměvem potěšila a sama byla potěšena!?

Čas ve stáří už není „tichý a neměnný“ oceán, ale spíš „pádící jezdec“.

Proto si času musí člověk ve stáří vážit víc, než v mládí, kdy ho má dostatek a může leccos začít znova.

Ve stáří nemůže být člověk repetent!

Už má karty v rukou, musí tedy hrát co nejlíp, dobře, účelně, elegantně a nepromarnit žádnou příležitost ještě něco hezkého prožít a udělat ...

A ještě pár slov o důchodu: důchod přece není žádný milodar, který nám dávají mladší generace, ale část daní, které jsme celý život platili. Je to část naší mzdy, kterou jsme si nevybrali, ale ponechali ji státu.

Společnost naše peníze používala, investovala, měla z nich úrok.

A nyní, ve stáří nám je jako důchod po částkách vrací.

Kdyby předchozí generace, předchozí politici s těmito penězi dobře zacházeli a dobře je někde investovali, měli by jich dost.

Pro sebe i pro nás staré.

Není přece naše vina, že to neudělali !!!

Šperk, hodnotný obraz, váza - zůstanou krásné i když jsou staré...

Bez stáří by náš život nebyl celý a bez smrti by nebyl ukončen...

Koluje po internetu, vytvořeno s použitím myšlenek paní Jiřiny Šiklové.

VELKÁ CHOLESTEROLOVÁ LEŽ

Jako kardiochirurg jsem vykonal více než 5000 operací srdce, a dnes přišel den, abych napravit svůj omyl lékařskými a vědeckými fakty.

My lékaři jsme se mýlili.

My lékaři se vším naším vzděláním, znalostmi a autoritou si často vybudujeme dost velké ego, které nám pak ztěžuje přiznat, že jsme se mýlili. Takže tady to je. Otevřeně přiznávám, že jsem se mýlil. Jako kardiochirurg s pětadvaceti lety praxe jsem vykonal více než 5000 operací srdce, a dnes přišel den, abych napravit svůj omyl lékařskými a vědeckými fakty.

Mnoho let jsem praktikoval s dalšími prominentními chirurgy, označovanými za „tvůrce veřejného mínění“. Bombardování vědeckou literaturou, neustále na seminářích, jsme my, coby tvůrce veřejného mínění, trvali na tom, že onemocnění srdce je prostě důsledkem zvýšené hladiny cholesterolu v krvi.

Jedinou přijatelnou léčbou bylo předepisování léků na snižování krevního cholesterolu a diety s velmi nízkým obsahem tuků. Pochopitelně jsme trvali na tom, že taková dieta sníží hladinu cholesterolu a výskyt onemocnění srdce. Odchýlit se od těchto doporučení bylo považováno za kacířství a mohlo vést až k žalobě.

Nefunguje to!

Tato doporučení již nejsou vědecky ani morálně obhajitelná. Už před lety bylo zjištěno, že skutečným důvodem onemocnění srdce jsou záněty stěn tepen, a toto zjištění vede pomalu ke změně způsobů, jakým budou onemocnění srdce a další chronické nemoci léčeny.

Dlouhodobě praktikovaná zavedená dietetická doporučení vyvolala epidemii obezity a cukrovky, jejichž následky úmrtností, lidským utrpením a ekonomickými dopady porážejí veškeré morové epidemie v historii.

Pokračování na následující straně

Ačkoliv 25% lidí bere drahé statiny, a i když jsme snížili množství tuku v potravě, zemře tento rok na onemocnění srdce více Američanů, než kdykoliv dříve.

Statistiky American Heart Association ukazují, že 75 milionů Američanů trpí onemocněním srdce, 20 milionů má cukrovku a 57 milionů je jí ohroženo. Tyto nemoci postihují stále větší počet stále mladších lidí.

Jednoduše řečeno, bez zánětů v těle není možné, aby se cholesterol usazoval na stěnách tepen a způsoboval onemocnění srdce a mrtvice. Bez zánětů by se pohyboval volně tělem, jak to příroda zamýšlela. Jsou to záněty, kvůli nimž se cholesterol usazuje.

Zánět není nic komplikovaného – je to jednoduše přirozená obrana těla před nepřáteli, jako jsou bakterie, toxiny nebo viry. Zánět je ve své funkci ochrany těla před těmito bakteriálními a virovými vetřelci dokonalý. Pokud ovšem tělo neustále vystavujeme zraněním toxiny nebo potravou, k jejímuž příjmu není uzpůsobeno, dojde k něčemu, čemu se říká chronický zánět. Chronický zánět je přesně tak škodlivý, jako je akutní zánět prospěšný.

Který rozumný člověk by se vědomě vystavoval potravinám a jiným látkám, o nichž ví, že mu poškozují tělo? Dobře, možná kuřáci, ale ti se k tomu alespoň rozhodují dobrovolně.

My ostatní jsme se jednoduše drželi doporučené stravy, obsahující nízké množství tuků a vysoké množství polynenasycených olejů a sacharidů, aniž bychom tušili, že si tím permanentně poškozujeme tepny. Toto opakované poškozování vede ke vzniku chronických zánětů směřujících k onemocnění srdce, mrtvicím, cukrovce a obezitě. Ještě jednou to zopakujme. Nízkotučná dieta, kterou nám po léta doporučovala zdravotní věda, způsobuje poranění a záněty tepen.

Co je největším viníkem chronických zánětů? Odpověď je jednoduchá: je to přebytek jednoduchých vysoce zpracovaných sacharidů (cukr, mouka a všechny produkty, které jsou z nich vyrobeny) a nadměrná konzumace rostlinných olejů omega-6, jako jsou sójový, kukuřičný a slunečnicový, které se nachází v mnoha zpracovaných potravinách.

Představte si na chvíli, že si drsným kartáčem opakovaně přejíždíte přes kůži, dokud nezčervená a takřka nezačne krváčet. Řekněme, že to budete dělat několikrát denně po dobu pěti let. Pokud dokážete snášet bolestivé kartáčování, budete mít nakonec na kůži krvácející, oteklou infikovanou oblast, jejíž stav se bude s každým dalším kartáčováním zhoršovat. To je dobrý způsob, jak si představit proces zánětu, který vám možná právě teď probíhá v těle.

Nezáleží na tom, kde k zánětu dojde, jestli uvnitř nebo na povrchu vašeho těla, jde vždy o totéž. Nahlédl jsem do tisíců a tisíců tepen. Nemocná tepna vypadá, jakoby někdo vzal kartáč a opakovaně rozdíral její stěny. Potraviny, které jíme, několikrát denně vytvářejí drobná poranění, na něž tělo opakovaně odpovídá tvorbou zánětů.

Ačkoliv máme rádi sladkou koblíhu, tělo na ní odpovídá poplachem, jakoby dorazil nepřítel vyhlášující válku. Potraviny plné cukru a jednoduchých sacharidů nebo zpracované s oleji omega-6, aby vydržely déle v regálech supermarketů, jsou již dlouho základem naší stravy. A tyto potraviny pomalu otráví každého.

Jak vede sněžení obyčejné koblíhy k tvorbě zánětu a onemocnění?

Představte si, že si na klávesnici vylijete sladký sirup a získáte představu o tom, co se stane s vašimi buňkami. Když sníme jednoduchý sacharid, jako cukr, hladina cukru v krvi rychle vzroste. V odpověď začne slinivka vylučovat inzulín, aby přesunul cukr do buněk, kde bude uskladněn jako zásoba energie. Pokud jsou buňky plné a další glukózu nepotřebují, nepřijmou ji.

Jakmile plné buňky extra glukózu odmítají, hladina cukru v krvi vzroste, což vede k další produkci inzulínu, a cukr je proměněn na tuk a uskladněn v tukových tkáních.

Co má toto všechno společného se záněty? Hladina cukru v krvi je udržována ve velmi úzkém rozsahu. Nadbytečné molekuly cukru se totiž navazují na různé bílkoviny, které pak poškozují stěny tepen. Opakovaná poškození vedou k tvorbě zánětů. Když si několikrát denně zvednete hladinu cukru v krvi, je to totéž, jako byste rozdírali citlivou vystýlku svých tepen kartáčem.

I když to nevidíte, buďte si jisti, že k tomu dochází. Během pětadvaceti let jsem viděl více než 5000 pacientů, a všichni měli jedno společné – záněty v tepnách.

Vraťme se ke koblize. Tato nevině vypadající dobrota obsahuje nejen cukr, ale byla upečena v jednom z mnoha omega-6 olejů, například v sójovém. Brambůrky a hranolky se smaží v sójovém oleji. Polotovary jsou vyráběny s omega-6 oleji, aby se prodloužila jejich životnost v supermarketech. Ačkoliv omega-6 oleje patří mezi esenciální – jsou součástí každé buněčné stěny, která kontroluje výměnu látek mezi vnitřkem buňky a okolím – musí být konzumovány ve správném poměru k olejům omega-3.

Pokud se tato rovnováha posune ve prospěch přílišné konzumace olejů omega-6, produkují buněčné membrány blokové chemikálie, tzv. cytokiny, které přímo způsobují záněty. Dnešní strava obsahuje extrémní nepoměr těchto olejů. Tato nerovnováha se pohybuje mezi 15:1 až do 30:1 ve prospěch omega-6. To znamená obrovské množství cytokinů vyvolávajících záněty. Optimální zdravý poměr by měl být 3:1.

Aby to bylo ještě horší, nadbytečná váha, kterou sebou díky těmto potravinám nosíte, vede k tvorbě přeplněných tukových buněk produkujících velké množství pro-zánětlivých chemikálií, které poškození způsobená vysokou hladinou cukru v krvi dále zhoršují. Proces, který začal koblíhou, se promění v začarovaný kruh, který vede k onemocnění srdce, vysokému krevnímu tlaku, cukrovce a nakonec Alzheimerově nemoci.

Nelze utéct před skutečností, že čím více konzumujeme připravených a zpracovaných potravin, tím více si každodenně přidáváme k zánětům. Metabolismus lidského těla není navržen k zpracování potravin plných cukrů a olejů omega-6.

Existuje pouze jediný způsob, jakým záněty odstranit, a tím je návrat k potravinám bližším přírodnímu stavu. K budování svaloviny potřebujete více bílkovin. Vybírejte velmi komplexní sacharidy, jako například ovoce a zeleninu. Omezte nebo eliminujte zánětlivé oleje omega-6 jako kukuřičný a sójový a zpracované potraviny, které je obsahují. Jedna lžice kukuřičného oleje obsahuje 7,280 miligramů omega-6. Sójový ho obsahuje 6,940 mg. Používejte místo nich olivový olej nebo máslo z mléka krav živých trávou.

Pokračování na následující straně

Živočišné tuky obsahují méně než 20% omega-6 a jsou mnohem méně zánětovotvorné, než údajně zdravé rostlinné oleje. Zapomeňte na „vědecká fakta“, která vám tak dlouho vtloukali do hlavy. Ve skutečnosti neexistují vůbec žádná vědecká fakta, podle nichž nasycené rostlinné tuky způsobují onemocnění srdce. Vědecká fakta, podle nichž nasycené tuky zvyšují hladinu cholesterolu v krvi, jsou také velmi slabá. A protože dnes už víme, že cholesterol není příčinou onemocnění srdce, jsou obavy ze satureovaných tuků ještě absurdnější.

„Cholesterolová teorie“ přišla s doporučením jíst potraviny bez tuků nebo nízkotučné, a to pak vedlo k vzniku „potravin“, které nyní způsobují epidemii zánětů. Doporučením, aby se lidé vyhýbali satureovaným tukům a upřednostňovali potraviny s vysokým obsahem olejů omega-6, udělala medicína obrovskou chybu. Dnes tu máme epidemii zánětů tepen, vedoucí k onemocněním srdce a napomáhající dalším tichým zabijákům.

Co můžete udělat? Dejte přednost skutečným potravinám, které ještě jedla vaše babička a vyhněte se těm, které vaše matka nosila či nosí z regálů supermarketu plných polotovarů. Eliminací zánětlivých potravin a přidáním esenciálních živin z nezpracovaných potravin můžete napravit poškození tepen způsobené dnešní typickou stravou.

Zdroj: MUDr. Dwight Lundell, 16. 06. 2010, koluje po internetu.

POSLANECKÁ KANTÝNA

Název pokrmu, pití	cena	běžná cena
hovězí vývar, těstoviny, zelenina	3.-	30.-
150 g - vídeňský guláš, knedlík	63.-	145.-
150 g - srbský vepřový kotlet, rýže	63.-	185.-
omeleta se sýrem, brambory	34.-	115.-
150 g - vepř. steak, šunka, sýr...	34.-	185.-
150 g - vepř. panenka, šunka, sýr...	78.-	205.-
150 g - vepř. panenka "Pireus"	79.-	210.-
150 g - kuřecí steak "Hawaii", sýr...	71.-	160.-
150 g - kuřecí soté "Palermo", šunka...	73.-	195.-
150 g - kuřecí řízek smažený	54.-	160.-
150 g - krůtí steak zapeč. s chřestem	67.-	215.-
150 g - krůtí steak s česnek. máslem	53.-	165.-
430 g - salát. talíř se šunkou a sýrem	35.-	120.-
tatarská omáčka	4.-	20.-
ďábelská omáčka	4.-	25.-
brambory opékané	6.-	35.-
hranolky	11.-	35.-
brambory zlaté	12.-	40.-
bramborové roští	8.-	35.-
rýže dušená	4.-	30.-
káva "Presso"	6.-	25.-
káva "Turek"	6.-	25.-
čaj černý	3.-	15.-
2 dcl - kofola	7.-	25.-
pivo "Gambrinus"	7.-	30.-

Tento lístek platí na jeden den, druhý den je drobně obměněn.

Obyčejný člověk pracuje obvykle 8 hodin. Po 4,5 hodinové šichtě má ze zákona nárok na přestávku. S přesným dodržением 30 minut musí rychle najít restauraci nebo hospodu s dobrým menu, aby se rychle nasytil a ihned se vrátil zpět na pracoviště. U poslanců je to jiné. Ti si mohou jít na svačinku, na oběd, nebo na večeři kdykoliv uprostřed jednání nebo po vyhlášení přestávky určené k obědu. Poslanecká

kantýna praská ve švech. Žádný zaplivaný bufet, jídlo na "stojáka" nebo pach rozteklého levného oleje. Jídlo se podává v míšeňském porcelánu, skleničky z dnes již uzavřených skláren cinkají a příbory se třpytí novotou. Prostředí útulné jako v luxusní restauraci s pěti hvězdičkami. Poslanecká kantýna je otevřená každý všední den od 7.30 do 19.00, v pátek jen do 16.15 nebo při mimořádných zasedáních do pozdních hodin. A jak vypadá jídelní lístek? Viz tabulka.

Pro zajímavost: v červenci 2006 vážilo 200 poslanců 15 830 kg, v červnu 2010 ti samí poslanci vážili 18 130 kg. To znamená, že poslanci za 4 roky v poslanecké sněmovně přibrali 2 290 kg, jeden průměrný poslanec za 4 roky přibral 11,45 kg.

K jejich nadváze a obezitě také přispěla jejich poslanecká kantýna. Pokud představitelé státu zrovna nepobývají v poslanecké sněmovně, mohou využít další z 8 sněmovních hospod.

Sněmovní hospody:

- 1) Poslanecký klub 1 - dolní parlament
- 2) Poslanecký klub 2 - U Roury
- 3) Poslanecký klub 3 - U Rückla
- 4) Poslanecký klub 4 - v podzemí ve sklepech
- 5) Poslanecký klub 5 - pod palácem Smiřických
- 6) Restaurace Sněmovní 1 - i pro úředníky
- 7) Restaurace Sněmovní 2 - největší restaurace
- 8) Kavárna Demokracie - jen pro poslance a senátory
- 9) Kavárna u hlavního sálu (skandál Petra Kotta z ODS)

Ze státního rozpočtu je na provoz kantýny, restaurací a hospod ročně vyčleněno cca 46 milionů Kč. Jedná se sice o drobky, ale v době snižování platů a rušení benefitů státním zaměstnancům by bylo ohleduplné tyto výdobytky poslanců zrušit a kantýny a restaurace ponechat tržnímu hospodářství.

Ještě že si poslanci neodhlasovali státní pohřeb. To by byla daň z blbosti zase o něco vyšší...

Nabízí se otázky:

„Kdyby tam seděl kdokoliv z nás, co to teď pohoršeně čtete a nadáváme na ně, byli bychom jiní? Chovali bychom se jinak? Snažili bychom se o zavedení spravedlivých cen?“

Odpověď: „...ani omylem! Žrali bychom levně stejně jako oni a drželi bychom huby, protože jsme už takový zparch.... národ!!!“

Zdroj: internet.

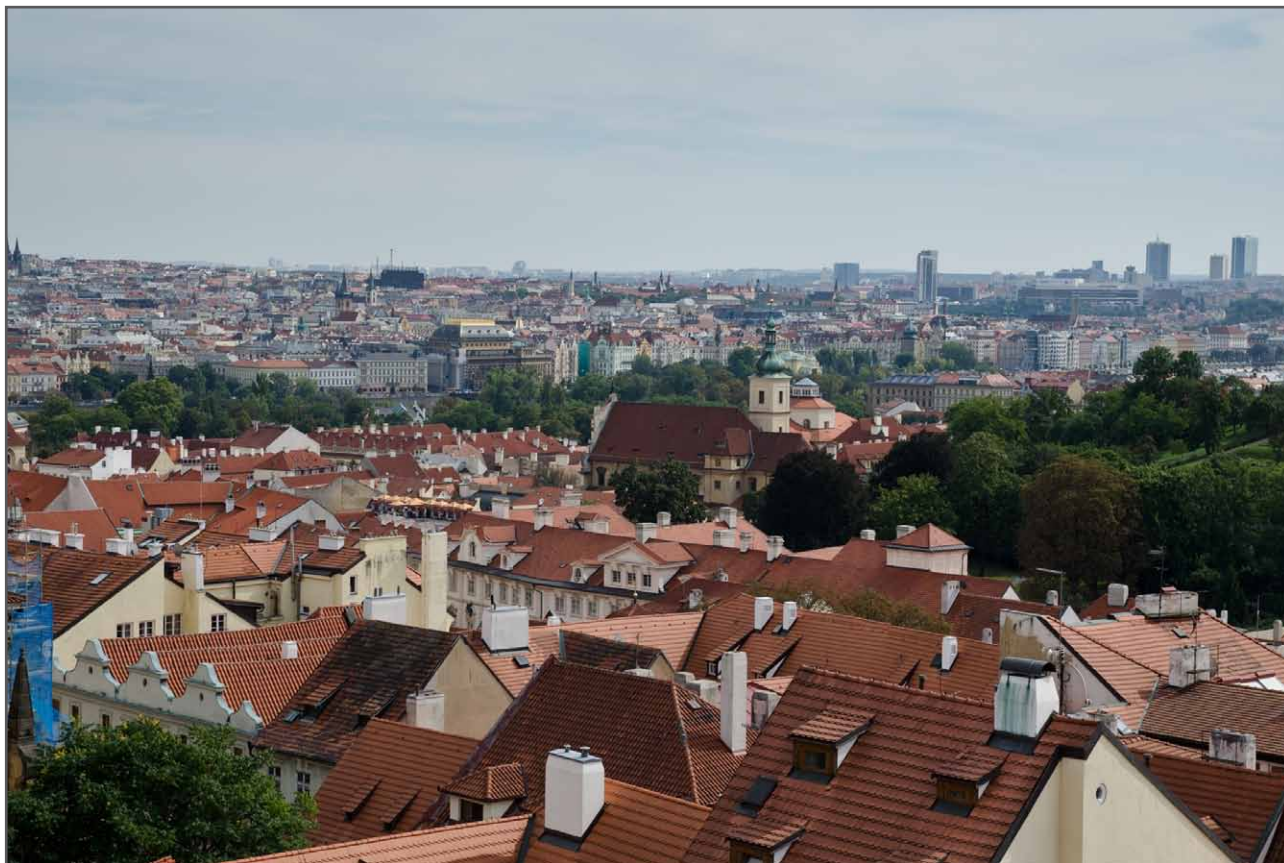
HANÁKOVÁ USTOUPILA

Národní povede člověk zevnitř. A krize trvá.

Nový spor vypukl okamžitě poté, co ministryně kultury zrušila své rozhodnutí pověřit vedením Národního divadla svého náměstka Martina Sankota. Stávkovou pohotovost tentokrát vyhlásila Státní opera.

Ministryně kultury Alena Hanáková zrušila pověření svého ekonomického náměstka Martina Sankota řízením Národního divadla v Praze. Do funkce pověřeného ředitele dnes jmenovala po jednání s vedením české první scény současného technicko-provozního ředitele divadla Václava Peloucha.

Pokračování na následující straně

Pohled na Prahu z Hradčanského náměstí dne 18.9.2012. Národní divadlo uprostřed. Teď ho řeší odbornice na kulturu Hanáková.

S tímto krokem ovšem nesouhlasí odboráři Státní opery, která je od ledna součástí Národního divadla.

Před týdnem Hanáková odvolala ředitele ND Ondřeje Černého. Důvody odvolání, které byly sděleny, zástupci divadla pokládají za malicherné či vykonstruované. Svůj krok však ministryně považuje za nezvratný. Pelouch bude v čele divadla do doby, než bude po uzavření výběrového řízení jmenován nový ředitel české první scény.

„I nadále budeme spolupracovat a připravovat výběrové řízení na nového ředitele, diskutovat nové kandidáty a oslovovat je,“ řekla po jednání Hanáková. Také výběrová komise by měla být podle ní ustavena ve spolupráci s českou první scénou. Dál se bude hovořit o podobě transformace Národního divadla a Státní opery do budoucna. Pelouch se podle ní ujme funkce ještě dnes.

Zdroj internet, 14. září 2012, Lidovky.cz

KRIZE V NÁRODNÍM DIVADLE

Krise v Národním divadle: Hanáková sice couvla, kvůli tomu se ale hned vzbouřila Státní opera

Ministryně kultury Alena Hanáková zrušila pověření svého ekonomického náměstka Martina Sankota řízením Národního divadla v Praze. Do funkce pověřeného ředitele dnes jmenovala po jednání s vedením české první scény současného technicko-provozního ředitele divadla Václava Peloucha.

S tím ovšem kategoricky nesouhlasí odboráři Státní opery, která je od ledna součástí Národního divadla. V Národním divadle se tak okamžitě rozhořel nový spor, hned poté,

co ministryně kultury zrušila své rozhodnutí pověřit vedením Národního divadla svého náměstka Martina Sankota. Stávkovou pohotovost proto tentokrát okamžitě vyhlásila Státní opera.

Odboráři Státní opery trvají na tom, že ministerský náměstek Martin Sankot musí v čele Národního divadla coby jeho dočasný šéf zůstat. „Respektujeme původní rozhodnutí paní ministryně jmenovat prozatímním ředitelem Národního divadla pana Martina Sankota. Není pro nás přijatelné, aby se prozatímním ředitelem stal kdokoli z managementu Národního divadla, který za současný stav divadla nese plnou zodpovědnost stejně jako Ondřej Černý,“ uvedly v prohlášení odbory Státní opery. Jejich prioritou je anulování transformace Státní opery s Národním divadlem a docílení stavu přes 1. lednem 2012. Svoje nové prohlášení odboráři proto již včera předčítali divákům Státní opery před představením Rusalky. Další vývoj výbušné situace v Národním divadle je tedy jen těžko odhadnutelný. „I nadále budeme spolupracovat a připravovat výběrové řízení na nového ředitele, diskutovat nové kandidáty a oslovovat je,“ řekla po dnešním jednání Hanáková. Také výběrová komise by měla být podle ní ustavena ve spolupráci s českou první scénou. Dál se bude hovořit o podobě transformace Národního divadla a Státní opery do budoucna. Provozně-technický ředitel Národního divadla a blízký spolupracovník odvolaného Ondřeje Černého Václav Pelouch se podle ministryně ujme funkce ještě dnes. Jednání Hanákové bylo tento týden už třetí v pořadí. Po úterní tiskové konferenci se den nato snažila na shromáždění zaměstnanců v historickém hledišti Zlaté kapličky zklidnit situaci. Tam se dohodlo, že další

Pokračování na následující straně

jednání budou přímo na ministerstvu se členy uměleckého vedení Národního divadla a odboráři bývalé Státní opery. Ti se však ve čtvrtek ostře ohradili vůči „snahám odvolaného ředitele i jeho vrcholného managementu“ problém zpolitizovat. Na dnešní, v pořadí už třetí jednání, jich přišlo několik desítek před budovu ministerstva.

Ředitele Národního divadla Ondřeje Černého Alena Hanáková odvolala před týdnem. Důvody odvolání, které byly sděleny, zástupci divadla pokládají za malicherné či vykonstruované. Svůj krok však ministryně považuje za nezvratný. Václav Pelouch bude v čele divadla do doby, než bude po uzavření výběrového řízení jmenován nový ředitel české první scény.

Redakce stránek „Opera plus“, 14.9.2012, převzato z internetu.

NEJEN STÁTNÍ OPERA V PRAZE NA ROZCESTÍ

Tento článek napsal Ivo Fencl v únoru 2012 v „Britských listech“.

Kdo je Ivo Fencl?

PhDr. Ivo Václav Fencl CSc.

Narodil se r. 1938, literární historik, kritik a esejista, v současné době nezávislý publicista - názorový komentátor a fejetonista, který píše do Hospodářských novin, Mladé fronty a Plzeňského deníku; pedagog akreditovaný na katedře bohemistiky PF ZČU a diagnostik v PPP.

Poznámka red. Novoměstského kurýra:

Tento článek zdá se objektivně široce popisuje problematiku naší nejvyšší divadelní scény. S přihlédnutím k tomu, co se odehrálo v září 2012 v souvislosti s odvoláním ředitele ND je to určitě zajímavé.

Úvahy, otázky, vzkazy a vize věrného abonenta

JEN NEDŮSLEDNOST A SELHÁVÁNÍ MÉDIÍ VEŘEJNÉ SLUŽBY? NEBO I LENOST A PODJATOST?

Na rozhlasovém videu Rádía Česko se v bojích o pražskou Operu, které skryté i zjevně trvají a gradují přibližně pět let, se konečně letošního února 19. 1. 2012 dovídáme, že se tam děje něco zase opravdu nepěkného. To víme všichni, kdo Státní operu pravidelně léta navštěvujeme jako abonenti- diváci a ještě sledujeme internetové diskuse – např. na webu Opera Plus- a čtvrtletník Opera, který bohužel zřejmě už také přestal vycházet na rozdíl od obdobného reprezentačního informačního zpravodaje Národní divadlo. Rádio Česko není po naší vlasti zatím moc slyšet na průměrném tranzistoráku, ačkoliv se holedbá, že je všude s námi. Je známé upoutávkou „TO PODSTATNÉ“ a občas se treťí do černého. „I tentokrát se vám to podařilo! Chcete být dále považováni za nástupnickou stanici před pěti léty zrušeného vysoce profesionálního vysílání české verze BBC v Opletalově ulici? Bývali jste kousek od Státní opery Praha, ale teď vás přifaňují k Českému rádiu 6, nástupnické stanici Svobodná Evropa. I ve vašem odvysílaném rozhovoru byl ale pořád cítit strach z prozrazení identity u obou mluvčích. A byl tak veliký, že nemůžeme ze záběru webové kamery identifikovat osoby ani jejich hlasy.“

Zatím jen toto rádio veřejné služby, pokud vím, se pokusilo po dlouhých zpravodajských odmlkách ČRo (např. paní Veteškové nebo Arény paní Markéty Ševčíkové z rádia 6 v říjnu 2011 a po jejím rozhovoru s panem Vítězslavem Jandákem z počátku ledna 2011) přiblížit posluchačům zoufalý stav poměrů na ohrožené pražské operní a baletní scéně autenticky investigativním záznamem frustrovaného prožívání jejího řadového zaměstnance. Těch je tam většina! Jak se dovídáme i z jiného zdroje, jejich čistý plat činí prý nyní kolem 20.000 měsíčně, ale po „transformaci“ má být zvýšen, až část zaměstnanců, možná 40-50 hudebníků, přijde o místo!?

Až dosud byly zveřejňovány v médiích informace a stanoviska především funkcionářů v ministerstvu kultury a osob s nimi loajálních. Teď jsme „na živo“ slyšeli hlas tajemného výkonného umělce ze strany jednoznačně protestující proti sloučení Státní opery Praha a Národního divadla a otázky redaktora, který se pokud vím ani později nikde jinde nepředstavil. Pochopitelně, když také Český rozhlas prodělává na několik let rozvrženou „zeštíhlující kůru“ zde vlastně obdobné „duhanovské transformace“, která se taky stává pojmem.

Obdobně anonymně to chodí pod vyvěšenými texty i na diskusních webech na všechna obdobně háklivá témata. Zde už z nich aspoň pozitivně víme, že pro zhruba 160 zaměstnanců Státní opery přišly z ministerstva kultury další peníze, ty prý ale nebudou stačit ani na stávající mzdy... Je to vůbec možné? Nebo je to špatný šikanózní ftip? Tomu se tu říká hospodářské úspory? Nebo je to zdvižená prst na způsoby financování všech stávajících státních příspěvkových organizací pro kulturu? „To se máte tedy na co těšit!“

KDYŽ UŽ, TAK RADĚJI TĚSNĚ PŘED PŮLNOCÍ!

31. 01. 2012 ve zprávách TV 24, ale až těsně před půlnocí, ale já to viděl v počítači na videu až po ránu, dal konečně moderující redaktor Petr Fischer delší vysílací čas prozatímnímu řediteli Státní opery Praha Radimu Dolanskému. Už odvolanému od už také ne-ministra pro kulturu stomatologa Jiřího Bessera. Bessero-vu argumentaci jsme předtím poslouchali mnohokrát, a ani zde si typický krátký záběr a řečnický klip na uraženého politika TV24 neodpustila. „Jeden zde, pane redaktore, nikdy neví, zda přes průšvihy zas jednou ten chlapeček nevzletí z popelů jako jinak vybarvený politický Pták Ohnivák?“

Odborníci se tu vůbec dívají tiše nebo pantomimicky! Pokud sedí ve svých pohodlných otáčivých křeslech s opěrkou hlavy, vyjadřují se, pokud vůbec musí, nejraději mlhavými a právně komplikovanými formulacemi a byrokratickou hantýrkou jazyka pty-de-pe. Prostá jasná slova náhle mají zase význam a důsledky, a nikomu z těch dam a pánů se tu nechce páchat existenční sebevraždu, dostat vyhazov pro ztrátu důvěry nebo pro překročení kompetencí - např. jako jmenovaný a zase v zápětí odvolaný a přes-to pořád moc slyšitelný pan Radim Dolanský.

„To proto se ve veřejnoprávních médiích do nekonečna už od časných hodin (viz nejnověji tzv. kulturní rádio Vltava) mluvíváte nejraději o podružnostech?“ Dříve mi hrála příjemná hudba „partitury“ z archivu až do sedmé, nyní tam taky informují nejčastěji o MARGINÁLÍCH. Paní redaktorka Bečková mi jednou v mailu napsala, že do kultury úvah po ránu politika nepatří!

Pokračování příště.

Zpracoval: ing. Jindřich Buchal, ČSA 821, Nové Město nad Metují, 54901, www.novomestskykuryr.info, zveřejněno na internetu dne 21.9.2012.

Není určeno pro tisk.

© PC Print.

Podzim je tady, letos pěkná úroda jablek. Foto JB.

Děvčata předvedla perfektní rokenrol. Foto JB.

Seskok novoměstských parašutistů na náměstí. Foto JB.

